

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

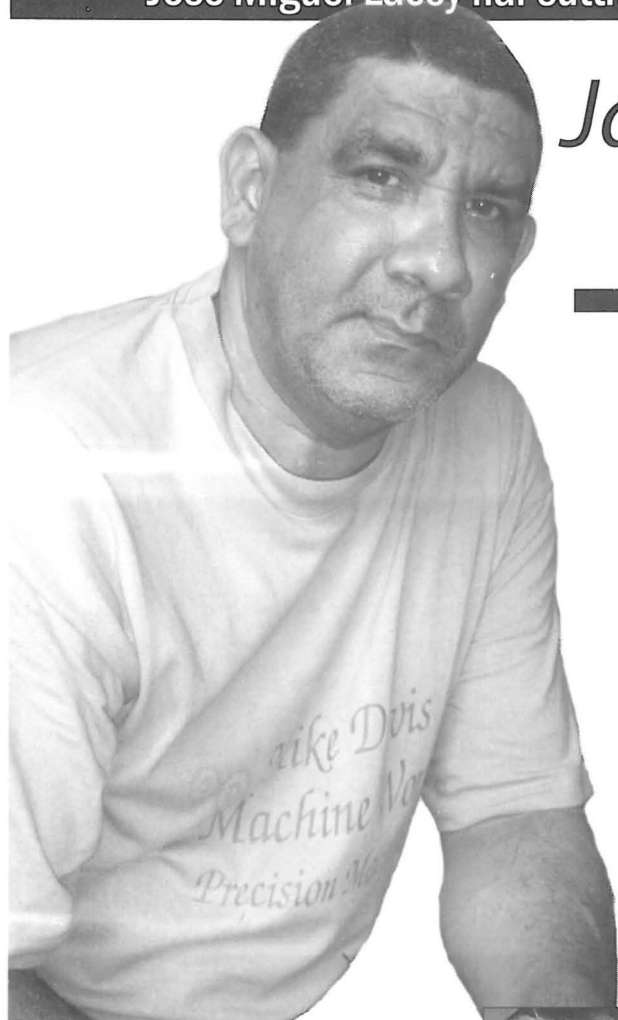
-Vi befann oss i fara...

"Ena dagen är man glad över att ha fått tag på en fin lägenhet och nästa dag på flykt ifrån det man nyss kallade sitt hem."

Intervju med Natalja Ikonnikova från Ryssland (s. 10-11)

José Miguel Lacey har suttit 17 år i fängelse i Dominikanska Rep.

Jag hörde Guds röst: -Ge mig ditt hjärta!

Intervju av Stina Fridolfsson

Vid besöken hos fängelseförsamlingen i Nayajo, har jag ofta lagt märke till en mycket storvuxen man, som alltid håller ett vakande öga på sin omgivning.

Det är inte lönt för någon att försöka besvara besökande syskon som kommer, för José ser till att de kan vara trygga. Han åtnjuter stort förtroende i fängelset, och rör sig ganska fritt ända ute på yttre gården. Och denna frihet använder han för att hjälpa sina medfångar, till exempel att förmedla ansökningar och hälsningar till fängelseborgmästaren och andra, som de övriga fångarna inte har möjlighet kommunicera med.

Man berättade för mig att för några år sedan var José den mest fruktade fången i olika fängelser som han flyttat mellan. Det var han som höll koll på knarkhandeln, exempelvis. Det var livsfarligt göra sig ovän med honom. Men nu är han frälst, och utstrålar vänlig, faderlig omsorg. Hur är det möjligt att en människa mitt i denna hemska miljö som fängelset utgör, kan bli så förvandlad? Jag beslöt göra en intervju med honom för tidningen Midnattsropet. Och med fängelseförsamlingens bistånd kunde vi sätta oss i en avskild vrå, där José berättade något ur sitt liv.

José Miguel Lacay föddes i Santiago för 47 år sedan. Han var första barn av en god familj, som var mån om att hålla ihop. José fick studera, och tog studenten med bra betyg. Men tidigt fick han problem på grund av sin hårda karaktär. Han var rebellisk, ville inte vara dominerad av någon, och började använda droger. Ynglingen, som var så mån om att vara fri från andras påverkan, blev alltså istället slav under alkohol och olika droger. Han ville leva fritt och ta dagen som den kom. Familjen fick ständigt skämmas över hans livsföring, de bröt med honom och flyttade till Puerto Rico. Efter att ha bott i huvudstaden några år, flyttade José tillbaka till Santiago, där han skaffade familj.

Genom drogmissbruket kom han också under ockult inverkan, och fick för sig att han skulle offra en människa till djävulen för att få mera makt och styrka.

När José hunnit så långt i sin berättelse, tystnar han plötsligt, och sätter handen för ansiktet. Än om det här hände för många år sedan, närmare bestämt 1989, så märker man att han grips av ångest och vånda vid att nämna om det. Efter en plågsam paus, drar José en skälvande suck:

-Jag klarar inte att prata om det.

Han berättar sedan att när mordet var fullbordat, kom han till besinning, och anmälde sig själv åt myndigheterna, som omedelbart satte honom i fängelse. Efter detta fruktansvärda dåd, led han av ångest, och jagade efter berusningsmedel som kunde hjälpa honom fly bort från samvetskvalen. Han flyttades från fängelse till fängelse. På så sätt kunde han i tretton år undgå den rättegång han fasa-de för. Livet var meningslöst; han försökte ta livet av sig, och forslades till mentalsjukhus i fjorton dar. Då började han åkalla Gud, men fortsatte

ständigt med drogerna, för att fly från den fruktansvärda verkligheten.

Så en natt, det var 1994, upplevde José något speciellt:

-Jag kände hur ett ljus trängde in i mitt hjärta. Jag hörde Guds röst: "Ge mig ditt hjärta, så ska du bli lycklig". Jag svarade ja till den kallelsen.

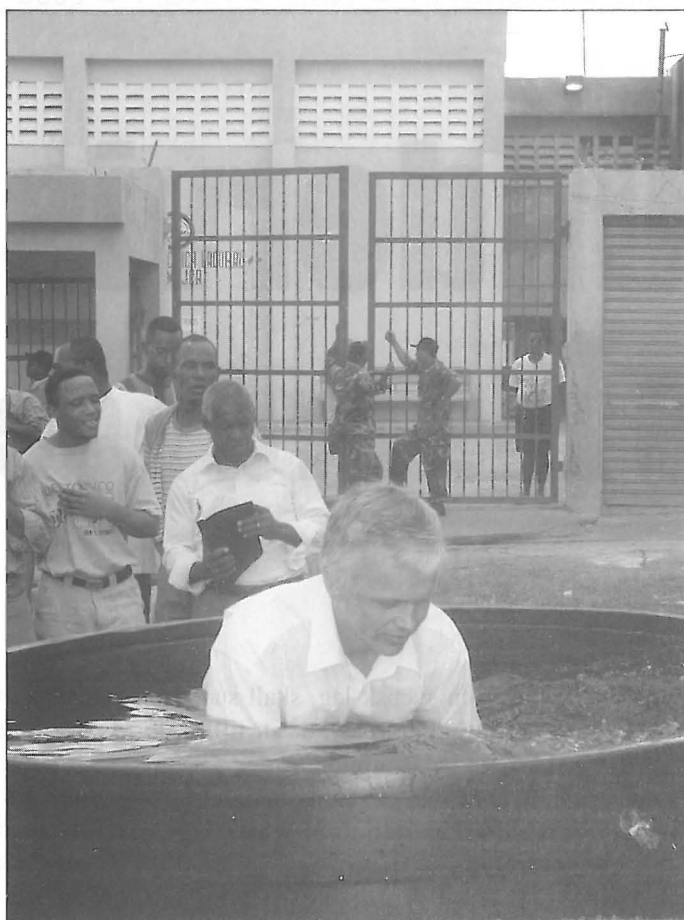
Men fortfarande var det lång väg för José att verkligen uppleva pånyttfödelse. Han förflyttades åter, nu kom han till fängelset i San Cristobal. Vid en olyckshändelse där, exploderade och förstördes fängelset i en brand. Fångarna sändes då till Nayajo, där José kom i kontakt med församlingen *Ecclesiastes 4:14*. Det här var år 2000.

I sin fängelsetillvaro med droger och destruktiva kontakter, hade José blivit smittad med AIDS. Men i ett bönemöte bland syskonen i församlingen upplevde han helbräddagörelse:

-Jag kände en värme genom hela kroppen, och Gud talade till mig att jag var helad.

José hade också andra problem på grund av sitt gamla liv. Han hade ovänner som hotade honom och ville döda honom. Men mitt under det hotet, så kom ett ord från Herren till honom som hjälp att förtrösta på Gud:

-Men HERRENS ord hade kommit till Jeremia, medan han var inspärrad i fängelsegården; han hade sagt: Gå och säg till etiopiern Ebed-Melek: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, vad jag har förkunnat, det skall jag låta komma över denna stad, till dess olycka och icke till dess lycka, och det skall uppfyllas i din åsyn på den dagen. Men dig skall jag rädda på den dagen, säger HERREN, och du skall icke bli given i de mäns hand, som du fruktar för. Ty jag skall förvisso låta dig komma undan, och du skall icke falla för svärd, utan vinna ditt liv såsom ett byte, därför att du har förtröstat på

Berno Vidén döper fångar på Najayo-fängelsets gård.

mig, säger HERREN. (Jer. 39: 15-18)

Även ett annat bibelord blev till stor hjälp för José:

-Om man då rotar sig samman till anfall, så kommer det ingalunda från mig; och vilka de

än äro, som rota sig samman mot dig, så skola de falla för dig. (Jes. 54:15)

I församlingens gemenskap upplevde han både fysisk, psykisk och andlig läkedom. Han lät döpa sig hösten 2004,

tillsammans med en hel grupp andra, då syskonen från Comunidad Maranata var dem behjälpliga med att ordna tillstånd och dopgrav. Samma år blev han också dömd till livstids fängelse för mord; alltså trettio år.

Sedan Jesus förvandlade hans liv, har José vunnit stort förtroende bland både interner och myndigheter, och rör sig fritt i hela fängelset. Eftersom han redan suttit inne i femton år, har han nu en förhoppning om villkorlig frigivning inom överskådlig tid.

Tillvaron i fängelset är inte lätt. Eftersom José inte har någon anhörig som besöker och stöttar honom, är hans enda tröst Gud och syskon gemenskapen i fängelseförsamlingen.

-Jag får böja knä och ropa till Gud. Jag har ingen annan. Men Herren hjälper ur hunger och nöd.

På frågan om hur han tänker sig framtiden, säger José:

-När jag blir fri, vill jag fömana ungdomen att akta sig för droger och alkohol. Enda lösningen för människan är Jesus Kristus. ■

En grupp bröder ur fängelseförsamlingen. Pastor Santos står som 6:e från vänster i den mittersta raden. Från Comunidad Maranata syns Michael Alburquerque och Sebastian Vidén

Hemundervisning - med Guds ord i centrum

Berno Vidén

Existerar hemundervisningen på grund av att vi i Sverige har en lagparagraf som tillåter enskild undervisning? Nej, det kan ingen påstå. Däremot tack vare att det finns föräldrar som insett nödvändigheten av att själva bära det självklara ansvaret för sina barns fostran och utbildning, utan inblandning från Staten. Det är en föräldrarätt med stöd både i Europakonventionen och i FN's stadgar för mänskliga rättigheter men framför allt i Guds Ord, Bibeln. Där är det, och har alltid varit, en självklarhet att barnens fostran och utbildning i första rummet är föräldrarnas ansvar. Ett rätt fungerande samhälle i sin tur uppfyller ansvaret att stötta varje förälder i sitt val.

Enligt Europakonventionen, vilken

gäller som svensk lag, skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn sådan utbildning och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Trots en tydlig lagstiftning inom området där föräldrarnas rätt att själva välja undervisningsform framgår, är det ett okänt faktum för många av landets kommuner. Man ställer sig främmande inför vad lagen säger. Det har till och med gått så långt i vissa kommuner att föräldrar som i gängse ordning ansökt om sin självklara rättighet till enskild undervisning, fått svaret att det inte går för sig, att det faller utanför systemet och att lagen inte medger sådana personliga initiativ.

Tillämpningen av den svenska Skollagen är motsägelsefull. Å ena sidan finns rättigheten med i 10 kap § 4 som deklarerar att alternativa undervisningsformer än de som övrigt anges i lagen, skall medges. Å andra sidan, eller i praktiken, visar det sig att myndigheterna hellre väljer att diskvalificera de

föräldrar som åberopar sin rätt, genom att felaktigt hota föräldrarna med vite ifall föräldrarna inte gör vad som förväntas av dem eller att barnet inte infinner sig i den skola myndigheterna beslutat. Man stöder sig då på en lagparagraf som inte har något med alternativa undervisningsformer att göra:

-Om en skolpliktig elev i det offentliga skolväsendet för barn och ungdom inte fullgör sin skolgång och detta beror på att elevens vårdnadshavare inte har gjort vad på dem ankommer för att så skall ske, får styrelsen för utbildningen vid vite förelägga elevens vårdnadshavare att iakttä sina skyldigheter. Ett föreläggande gäller omedelbart, även om beslutet överklagas. (3 kap § 16)

HÄNDRÄDNINGEN

Vad lagen säger, i samma kapitel § 13, om skolans skyldighet att se till att varje barn som bor i kommunen, och *inte* går i dess grundskola, får sin utbildning, lämnas föräldrarna ovetande om.

Kommunen ska alltså vaka över att skolpliktiga barn, som är bosatta i kom-

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2006

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

munen men inte går i dess grundskola eller särskola, på något annat sätt, exempelvis genom hemundervisning, får föreskriven utbildning.

Av statistiken att döma är antalet svenska föräldrar som beviljats enskild undervisning få, mycket på grund av att kommunerna underlåtit informera om rättigheten. Egentligen finns det ingen tillgänglig statistik utan uppgifterna bygger på en uppskattning som visar på att det finns mellan 100 och 200 barn, enligt vissa källor ända upp till 500 barn, i Sverige som idag uppbär enskild undervisning, utanför den allmänt vedertagna skolformen.

I USA hemundervisas dubbelt så många barn som det finns i hela svenska skolsystemet och i Storbritannien anses hemundervisning vara fullt jämställt med landets skolor. För att hålla oss till våra

Det har alltid varit en självklarhet att barnens fostran och utbildning i första rummet är föräldrarnas ansvar. Ett rätt fungerande samhälle i sin tur uppfyller ansvaret att stötta varje förälder i sitt val.

närmsta grannländer så är hemundervisningen mycket vanligare i exempelvis Norge och Estland där procentsats i förhållande till befolkningens mängd visar på mångdubbelt antal barn som åtnjuter rättigheten.

Utan att ta upp de många problem som präglar skolvärlden idag och utan att jämföra vilken undervisningsform som rent kunskapsmässigt är bättre eller sämre än den andra så existerar det faktum att övertygade föräldrar av bibliska skäl valt att inte skicka sina barn till statens skolor och inte heller till de bidragsstyrda friskolor som existerar. Det finns värderingar i livet som skolan av idag berövar barnen och istället fyller med en identitetslös ideologi i avsaknad av den grund som behövs för att ett samhälle ska fungera i sitt uppdrag att betjäna dess medborgare.

Skolverket informerar om att: *“En läroplan är en förordning som utfärdas*

av regeringen och som ska följas.” Den har även godkända friskolor skrivit under på. Under rubriken “Grundläggande värden” fastslås att *“Undervisningen i skolan skall vara icke-konfessionell.”* Det finns ingen sund troende förälder som kan skriva under på den parollen då Bibeln uppmanar att inskräpa dess ord hos sina barn.

I dagens läroplan finns en passus som upplyser om hur kristen tradition och västerländsk humanism historiskt sett legat till grund för människolivets okränkbarhet i vårt land. Den formuleringen arbetar man nu på att ta bort. I praktiken är den kristna etiken redan bortplockad från skolväsendet och formuleringen i sig är verkningslös. Den har redan plockats sönder av den avkristnade och könslösa människosyn dagens unga generation ivrigt matas med. Homosexuellt partnerskap och andra perversa relationer jämföras med äktenskapet och den lärare som i skolundervisningen påstår något annat förpassas till något av de utbildningscenter som upprättats för att uppdatera och anpassa lärarkåren till den människosyn som bestämts vara rådande.

Den människosyn som idag matchats fram och lagstiftats om över huvudet på svenska folket är förödande. Debatten om att införa en könsneutral äktenskapslagstiftning är aktuell. Nästa år kommer en statlig enmansutredning att presenteras som föreslår att partnerskapslagen avskaffas. Redan är borgerliga vigselförrättare genom lag tvingade att även viga samkönade par, något som banar vägen för kommande lagförslag. Bibelns beskrivning av äktenskapet som ett livslångt förbund som ingås, där man och kvinna förenas till ett, anses vara förlegad och diskriminerande. Det är sådana krafter som styr utvecklingen i dagens skolor och på det sättet vill skapa morgondagens samhälle.

Kyrkorna rasar över lagförslaget och hotar med att avsäga sig rollen som vigselförrättare och allt samarbete med Staten på det området. Ett uddlöst initiativ som inte leder till något annat än att skynda på utvecklingen för de som arbetar på att få bort ingåendet av äktenskap från församlingarna. Självklart borde varje bibeltroende medborgare kraftigt protestera mot förslaget men samtidigt komma ihåg att denna lagändring speg-

lar endast en del av ett alltmer perverst samhälle. Om protesten ska åstadkomma något resultat bör den kristna församlingen bryta med Staten även på övriga områden och säga nej till kommunala och statliga bidrag. Tiden närmar sig då vi för att bevara våra ungdomar från förfallet kanske tvingas agera som baptisterna i 1800-talets Sverige som istället för att gå emot sitt samvete och infoga sig under kyrkans dåvarande makt, ordnade egna olagliga vigslar för sina medlemmar. Vilken gudfruktig man eller kvinna vill inför Gud ingå ett äktenskap, legaliserat av en förrättare som i sin tjänst utövar helt bibelstridiga värderingar?

Det finns värderingar i livet som skolan av idag berövar barnen och istället fyller med en identitetslös ideologi i avsaknad av den grund som behövs för att ett samhälle ska fungera i sitt uppdrag att betjäna dess medborgare.

Guds församling i tiden är kallad att vara bärare och förmedlare av Guds rättfärdighet, ett uppdrag som kräver avskildhet. Församlingen är också en fridlyst plats där barn och föräldrar ryms och kan få stöd och hjälp i sin kamp för att bevara sanna bibliska värderingar. I Marantaförsamlingen benämns delar av den sfären Pilgrimsskolan, där också föräldrar med sin andliga hemvist i församlingen och som valt att bedriva hemundervisning inryms.

För de föräldrar i församlingen som valt att hemundervisa sina barn är det inget alternativ till andra skolformer utan snarare en självklar rättighet. Men det är mer än en rättighet - det är också en skyldighet, att som förälder utbilda och fostra sina barn i enlighet med sin egen tro och övertygelse.

-Men förbliv du vid det som du har lärt, och som du har fått visshet om. Du vet ju av vilka du har lärt det, och du känner från barndomen de heliga skrifter som kunna giva dig vishet, så att du bliver frälst genom den tro du har i Kristus Jesus. (2 Tim 3:14-15) ■

Arne Imsen
Ur Midnattsropet
1984

En stad på berget

Vi måste vara levande protester, inte bara med avseende på vittnesbörd, men också i livsstil och hållning. Snart kommer Jesus!

När Jesus undervisar säger han så här: *"Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till"*. Barnen inkluderas i Jesu försoningsverk.

Jesus talar om världen i feminint genus; som en kvinna. Därmed gör han klart för oss att på samma sätt som församlingen är ett moderssköte som föder människor in i Guds rike genom Ordet och Anden, så är världen ett moderssköte som föder barnen in i Satans rike. De når alltså en punkt då de drivs ut ur sitt paradiset. Då de blivit medvetna om ont och gott, och måste födas på nytt. Genom världen föds de in i världsherraväldet, men församlingen återföder dem in i Guds rike genom Ordet och Anden.

Vår uppgift med avseende på barnen är att låta dem komma till Jesus. Men vi skickar dem många gånger till **Freud**, vi skickar dem till **Darwin** eller **Marx**, till beteendevetenskaperna som utplånar gudsbilden hos dem. Dagis, förskola och skola, dessa anstalter som så småningom bryter ner alla deras förutsättningar och

HEMMA BARNEN I HESKOLAN

möjligheter att tro på Gud.

Frågorna om vad vi ska äta, dricka och kläda oss med har alltid dominerat människan, vilket Jesus betonar i sin bergspredikan. Vad som är viktigt i livet är hur vi handskas med våra resurser, och hur vi agerar då vi uppträder som konsument eller producenter. Dessa frågor är oerhört betydelsefulla, eftersom vi själva inte kan styra vad som kommer att produceras. Konsumenten styrs av reklamen. Och frågan är i vilka händer reklamen är. Vid den analysen förstår vi snart att det verkligen har betydelse hur vi kläder oss och hur vi i övrigt uppträder. ---

Vi har nått långt i utveckling mot det bibeln framställer för oss som ett slutligt tillstånd av allmänt kaos där människorna inte längre har några gränser. De är rastlösa och rotlösa, ty de krafter som styr modet, skapar samtidigt förutsätt-

ningar för nästa utvecklingsfas. Det är en ideologi som främst påverkar barn och ungdom. De måste därför bli befriade ifrån närkontakten med dessa miljöer. Och då först daghemmen som är direkt nedbrytande. Dessa bearbetar successivt och metodiskt barnen så att syftet med ideologin bakom barndaghemssystemet kan nås. Det tänker inte föräldrarna på. De tycker kanske att hemmiljön är torftig. Men det finns ingen möjlighet att en miljö där Jesus är Herre kan vara torftig. Frågan är vilken kristusbild föräldrarna överför på barnen, och om föräldrarna finner det förenligt med sina ambitioner att sänka motståndströskeln mot nya idéer för att underlätta barnens anpassning. Så arbetar man efter moderna principer, samtidigt som man vill hävda kristen trosuppfattning. De kristna värderingarna gäller då för vuxna men inte för barnen.

De moderna pedagogiska reglerna säger exempelvis att barn inte ska tuktas med aga. Barn ska inte heller fostras så att de på något vis känner sig isolerade,

utan man ska tvärt om verka för att barnen integreras. Beteendevetenskaperna blir ideal för uppfostran. Dessa vetenskaper är inte ens hundra år gamla, men de har i vårt samhälle fått en central roll, så att de fullständigt avsatt föräldrarna, och därmed fråntagit familjen reella möjligheter att fungera som familj. Det har blivit brottsligt att uppfostra. Grunden och möjligheterna för människor att tro på Gud har spolierats. Istället för att ge barnen bibeln som auktoritet med sig ut i livet, har man skaffat andra auktoriteter. De heter Marx, Darwin och Freud. Socialismen, evolutionismen och psykoanalysen, dessa tre läror på olika områden arbetar parallellt för att nå sitt syfte - att utplåna gudsbilden och ersätta den med något radikalt annat. - - -

Marx har fått ta platsen som Kristus hade för tidigare generationer. Man detroniserade Kristus, tog bort bibeln och skolan fick i stället för historia samtidskunskap; istället för kristendom religionskunskap. Den processen har församlingen mer eller mindre bejakat.

Den kristna församlingen har reagerat ungefär som Volvo, Asea eller LM Ericsson. Hur kan man på något sätt jämföra tre industrier med den kristna församlingen? De här institutionerna har vitt skilda uppgifter. Men det är ett faktum att samtliga är mer eller mindre integrerade med marknadsekonomin. Kyrkans framtid bestäms knappast av biskopar. Lika litet som industrins framtid bestäms av dess verkställande direktörer. Vilka krafter bestämmer utvecklingen? Det är penningen, Mammon, som enväldigt behärskar samhällets alla sektorer. Även om samhället har strukturerats till en religiös och en profan sektor, så spelar det ingen roll, för alla har samma paraplyorganisation. Och den paraplyorganisationen har samme Herre som sin överstemästare; och detta är en icke obetydlig gud och mästare, vars namn är Mammon.

Allt detta har ju inte skett plötsligt och oförutsagt. Det är klart och tydligt

beskrivet i bibeln. Men då knappt någon läser den eller tror på den, då blir det inte heller speciellt angeläget att predika dess budskap. Det är de kristna som genom medveten kunskap och klar hållning bestämmer en stor del av utvecklingen i vårt samhälle. De kan lägga grunden för antikrists framträdande, eller hålla honom tillbaka. De bestämmer detta genom den position de intar.

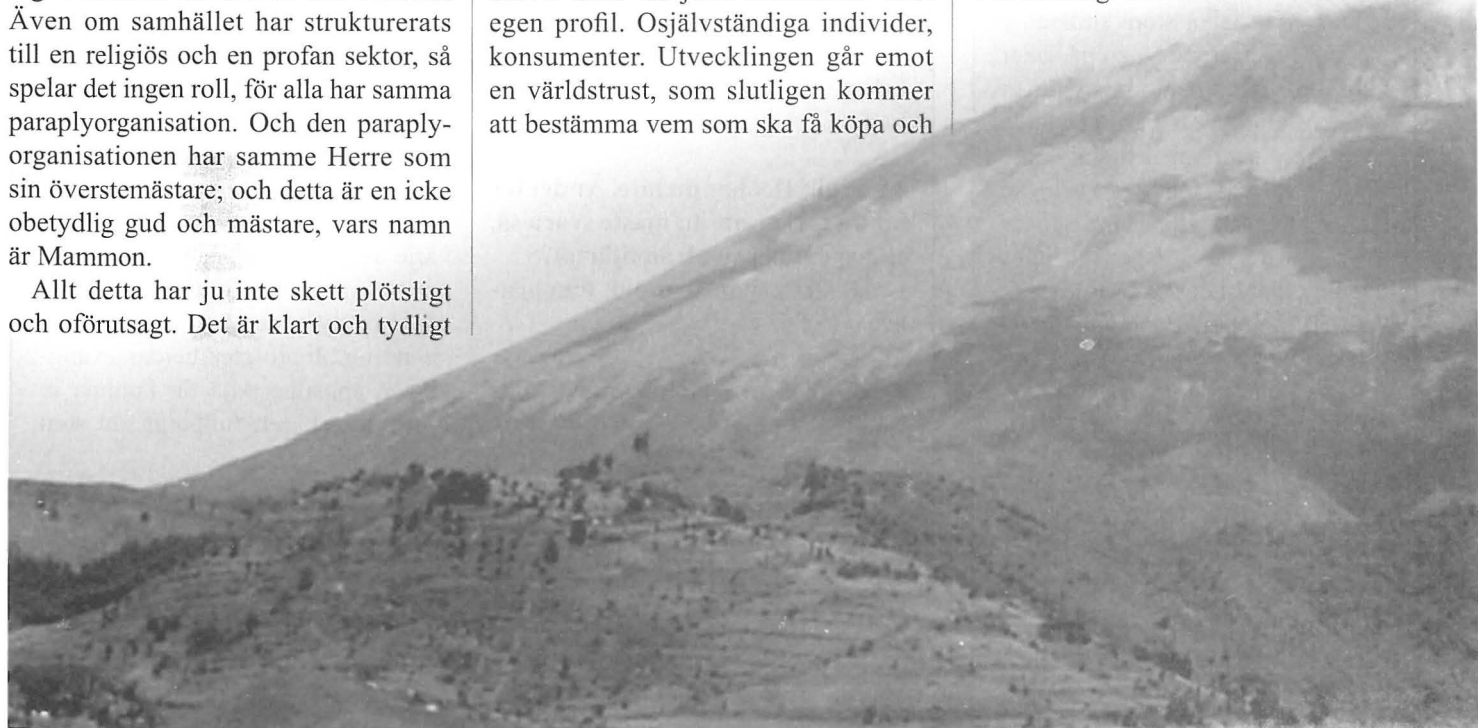
- - -

Barnen är inte statens egendom. De tillhör föräldrarna och är en del av Guds rike. Därför är det betydelsefullt att barnen inte bara har mammor men också ammor. Det måste finnas en Miriam; någon som förutom föräldrarna håller ett vakande öga på barnen. Någon som kanske inte har egna barn, men som Gud har gett speciella fullmakter i den andliga släkten. Historien upprepar sig, än om Satan idag uppenbarar sig i andra former. Men vår uppgift är att ta hand om barnen, och framför allt se till att de inte förlorar relationerna med Guds rike. Vi måste odla gemenskapen med Jesus Kristus, så att barnen får sitt eget gudstjänstliv och börjar lära älska Jesus och vill göra som Jesus har sagt. Och då får de andra ideal som de vill förverkliga. - - -

Bibeln säger att i de yttersta dagarna ska svåra tider komma. Ondskan tilltar. Vad vi behöver nu, är mycket starkare upplevelser av Gud. Statskyrka, frikyrka Volvo, Asea, Konsum och politiska partier kommer alla att utvecklas åt samma håll och tillsammans skapa en människotyp. Och av denna människotyp kommer sedan att finnas reproduktioner utöver hela vår jord. Människor utan egen profil. Osjälvständiga individer, konsument. Utvecklingen går emot en världstrust, som slutligen kommer att bestämma vem som ska få köpa och

sälja. Det som sker nu först och främst med barnen, och så med kvinnorna och hemmen, det är en metodisk test och systematisk förberedelse för att vi när dagen är inne ska gå in i rollen utan protester, samvetsbetänkligheter och hämningar. Då är vi reducerade och avtrubbade till att acceptera det stora och oerhörda uppdraget att bygga upp det fredsrike som smädar Jesu Kristi försoningsverk. Skaror av människor är redan befruktade med bilden av antikrist och bär den visionärt i sitt hjärta. De formas nu till folk-rörelser utöver hela vår jord för att bana väg för honom som ska överta den väl förberedda mänskligheten. Det är mycket viktigt att vi förstår vår tid och gör vad Herren gett oss i uppdrag att göra.

Tidigare hade vi lagar som stod som ett heligt skydd för medborgarna gent emot statsmakten, men nu har lagarna förändrats så att de står till skydd för byråkraterna. De beskyddar alltså institutionerna, och därmed är vi som individer mer eller mindre rättslösa. Allt varslar om att vi går emot upplösning av alla normala mellanmänskliga relationer. Vi som är kristna får se till att vi inte är med och påskyndar antikrists tillkommelse, utan fastmer försöker använda den tid vi har till att vara en stad på berget som kan lotsa människor in i en sann guds-gemenskap. Inte i en förvärldsligad kristen kyrka, men i en sann och levande kristen församling som är sanningens grundfäste och stödjepelare. Då kan man inte vara medsägare och jasägare. Vi måste vara levande protester, inte bara med avseende på vittnesbörd, men också i livsstil och hållning. Snart kommer Jesus! ■

TEMA: BARNEN OCH SKOLAN

Under Maranataförsamlingens sommarkonferens i Stockholm aktualiserades frågan om hemundervisningen, Pilgrimsskolan. Jan Egil Hafsahl från Pilgrimsfolkets i Norge, tillsammans med flera syskon från Stockholm förkunnade och vittnade om vad hemundervisningen betyder. Här följer ett utdrag ifrån dessa möten.

Emanuel
Johansson

-En annan människosyn

Jag har gått Pilgrimsskolan från ettan till nian och jag tycker att det har varit väldigt bra.

Efter skolan när man har träffat andra ungdomar och särskilt i evangelisationsarbetet, när man är ute på stan och talar med folk, märker man vad man fått. Jag kommer ihåg de första åren sedan jag slutat skolan. I arbetet i församlingen märkte man vilka stora skillnader det var i just grundsynen på saker och ting, vilken människosyn man har. Jag märkte att när det gällde såna saker som var helt självklara för mig om vad som är rätt och vad som är fel och vilka värderingar man har överhuvudtaget, så fanns det ungdomar i ens egen ålder som var helt främmande för det här.

Därför är jag väldigt tacksam för Pilgrimsskolan och övertygad om att denna hemundervisning har haft en jättestor betydelse i mitt liv. Därför vill jag uppmuntra er som har tagit det här steget och gått den här vägen och går den här vägen att försätta kampen. Vi som har gått Pilgrimsskolan kan också vara med och stödja och hjälpa till i fortsättningen, där det behövs! ■

Det bästa är syskon- gemenskapen!

Jan Egil Hafsahl ställer frågor
till Lena och Robin Widén,
föräldrar till åtta barn.

Lena: Vår äldsta flicka är 22 år och den minsta är fem. Hon ska ju börja nästa år, då har vi haft hemundervisning för allihopa.

Jan Egil; Har du ångrat? Svara ärligt.

Lena: Oh nej, det har jag inte.

Jan Egil: Det har du inte. Är det för att du tycker att du måste svara så, eller kommer det från hjärtat?

Lena: Det kommer absolut från hjärtat.

Jan Egil: Om du fått chansen, skulle du börja om igen?

Lena: Absolut. Helst mycket bättre!

Jan Egil: Robin, vad tycker du har varit det bästa med hemundervisningen?

Robin: Det bästa med hemundervisningen har ju varit församlingsgemenskapen och syskongenskapen.

Jag tackar Gud för församlingen. Jag tackar Gud för yngre, jag tackar Gud för äldre. Jag tackar Gud för ämbetena, lärare, jag tackar Gud för profeter, för apostlar, för evangelister. Jag tackar Gud för sysstrar, jag tackar Gud för mödrar. Jag tackar Gud för allesammans, just detta att vi får ha denna undervisningsform, att både lära och ge.

Jag tackar Gud för varje dag, för varje år. Herren har lett genom åren och ska vara med i fortsättningen. Nu växer en ny generation upp och de i sin tur får bli profeter, herdar, evangelister, apostlar. Alla får komma in i sin tjänst på ett fullödigt sätt som Herren vill.

Man får lära sig troheten först till Jesus, troheten inför honom som har kallat.

Hur än vardagen ser ut, får man lämna det åt Honom. Man får vara trogen och stilla, så leder Gud steg för steg. Det är värt varje kamp! ■

-Det är vår rätt att fostra barnen!

Gertrud Johansson

Vi har hållit på med hemundervisning i vår familj sen 1980, och jag har ett läsår kvar för mitt yngsta barn.

Här i församlingen har vi haft några familjer som har haft hemundervisning och för ordningens skull har vi haft dem inskrivna på en skola som har skött om att testa barnen. Vi har haft tillgång till skolhälsovård. Det har varit godkänt och vi har kunnat bedriva vår hemundervisning.

Förra läsåret på höstterminen kom rektorn och biträdande rektor från den skolan och besökte oss. Vi satt ner och samtalade och vi fick visa upp de läromedel vi skulle använda och redovisa hur vårt schema såg ut och hur vi skulle lägga upp undervisningen.

De åkte hem igen och så fick vi ett besked så småningom att vi var tillåtna att fortsätta hemundervisningen läsåret ut. I det brevet angavs vissa punkter som man kritiserade litet och det som man tyckte var väldigt allvarligt var att vi saknade laborations-sal för kemi och fysik.

Man menade också att våra barn hade dålig social träning. Man menar att de träffar bara barn här i församlingen. De beslöt i det att den sociala träningen skulle ordnas så att våra barn skulle få vara med när de i den skolan hade sina idrottsdagar. Något sådant hörde vi aldrig av sen. Det blev inget mer med den sociala träningen...

Under fjolåret kom till några föräldrars kännedom ett PM från utbildningsförvaltningen och den skola vi haft ville inte längre befatta sig med några barn som hade hemundervisning. PM:et innehåller en hel del påstående som inte alls stämmer, man märker att de som skrivit det inte alls lagt sig vinn om att undersöka förhållandena.

Oavsett vad myndigheterna här nu gör så har inte vi tänkt att backa. Vi fortsätter

naturligtvis med vår hemundervisning, därför att den fyller alla lagens krav. Vi har löst det här med laborationer genom att vi åker till Pilgrimsfolket i Norge och gör våra laborationer där och vi har vår sociala träning alldeles utmärkt i församlingen. Våra barn får mer social träning än många andra barn. De träffar människor i alla åldrar och i alla möjliga situationer och sammanhang här på vårt missionscenter i församlingen.

När det gäller hemundervisningen har jag upplevt det som en oerhörd nåd. Jag

-Oavsett vad myndigheterna här nu gör så har inte vi tänkt att backa. Vi fortsätter naturligtvis med vår hemundervisning, därför att den fyller alla lagens krav.

började 1980, och har upplevt det som en väg som Gud har banat och som Gud gav oss som en möjlighet för våra barn. Jag har under årens lopp hållit på och visst har det varit kamp, men det är det väldigt mycket värt. Det finns människor som har backat därför att de har varit rädda för att barnen inte skulle passa in i samhället, i världen. Man är så rädd för att bli udda och annorlunda. Men jag förstår inte det där att vara angelägen om att våra barn ska passa i den här världsordningen som ska gå mot sitt slut. Det är väl oerhört mycket viktigare att våra barn passar i den eviga världen, att våra barn får den grund som håller för att komma in i det rike som evigt består.

Vi ser i Guds ord, exempelvis i hela Hebr 11, hur trons människor gör. Vi ser hur den ena efter den andra tar ansvar

för den kommande generationen. Det handlade väldigt ofta om kommande generationer; det som trons kämpar gjorde genom tron, för de såg något annat, nånting vidare. Man såg det rike som är av evighet, man väntade på den himmelska staden. Det gör vi också! Vi vill förbereda våra barn för den himmelska världen. Det handlar om att förbereda dem, vi kan inte förvägra dem detta; vi måste ge dem brödet som kommer ned ifrån himmelen och där får vi inte backa, oavsett om myndigheterna ställer upp och skrämmer oss med sina PM och sina anmälningar och sina beslut som de tar utan att egentligen sätta sig in i hur vi har det.

Det finns forskningsfakta som säger att hemundervisningens elever presterar bättre och att det inte ger social isolation och att den egentligen är bättre än vanlig skola.

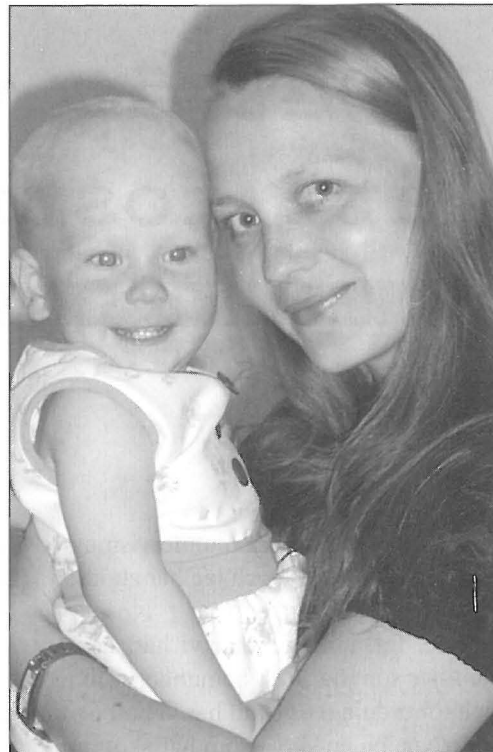
Så vet vi även genom det att hemundervisning är inget negativt för våra barn, tvärtom, det är bättre än alla andra former.

Vi får be till Gud för det här att vi handlar på rätt sätt och att vi kan få möjlighet att fortsätta i lugn och ro med våra elever. Men det är ju en kamp för dem som ska gå in i hemundervisningen och därför får vi inte ge vika nu utan här handlar det om att hävda sin rätt att fostra barnen.

Vi har ett stort tacksägelseämne i församlingen, det är **Linda** som ska börja med **Emma** i första klass och hon har skrivit in sitt barn i en skola i en förort och skickat in anmälan och fått klartecken att börja med hemundervisning. Det är ett stort tacksägelseämne och där tycker jag att vi verkligen ska be till Gud för Linda som nu går in i uppgiften att undervisa sina barn. Hon har en hel rad med barn och det första ska nu börja i hemundervisning – det är ett väldigt tacksägelseämne. ■

Natalja Ikonnikova, tvåbarnsmor från Irkutsk, Ryssland:

-Vi befann oss i fara...

Intervju av Ulla Näsholm

- Människor hade onda avsikter mot oss och vi måste snabbt fly. Polisen eskorterade oss de första milen sen kunde vi bara hoppas på Herren.

-Så är vårt liv - det förändras snabbt. Ena dagen är man i Irkutsk och arbetar i egen lokal på att utveckla sin kapacitet och nästa dag är man i en kristen församling 700 mil hemifrån. Ena dagen är man glad över att ha fått tag på en fin lägenhet och nästa dag på flykt ifrån det man nyss kallade sitt hem.

-Ena dagen är vi på jorden och nästa dag - eller efter ett par minuter - står man inför Guds dom. Dessa tankar tvingar till vaksamhet..

Natalja bor sedan mer än fyra år tillbaka på Bällsta. Hon är

ryska från Irkutsk i Sibirien och är gift med **Igor Serov** från Litauen och tillsammans har de två barn, **Magdalena** 3 år och **Maria** 1 år.

Igor och Natasja, som hon kallas, blev bekanta med varandra genom internet. Igor, en ryss från Litauen, hade kommit till Maranataförsamlingen i Stockholm på förunderliga vägar. Klämd mellan maffians och den korrupta regeringens krav hade han en omöjlig sits. Han fängslades och satt inne 7 månader. Hans vittnesbörd finns i en liten bok "Frälst genom eld", där han själv berättar om sitt liv. Han blev fri och kom till församlingen i Stockholm.

Det var många sökande människor Igor via internet hade kontakt med. Några hade, precis som han själv, suttit i fängelse. De läste hans vittnesbörd och greps av äktheten i det han förmedlade. Gud vill att varje människa

ska bli frälst och komma till kunskap om sanningen, bli född på nytt och ta emot Jesus Kristus, Han som själv är sanningen personifierad.

Natasja var en av dem som tog del av Igors vittnesbörd på ett särskilt sätt. Hon var inte på minsta sätt religiös och hade ingen kunskap om bibeln eller evangelium, även om hon ibland för sig själv undrade hur hon skulle få kontakt med den Gud hon förstod måste finnas. Kanske genom att ta kontakt med ortodoxa kyrkan och låta döpa sig där, tänkte hon någon gång...

Natasja berättar själv:

-Min första kontakt med troende var i maj 2002 när jag fick brev från Igor. Han berättade om olika riktningar i kristenheten. Jag blev nyfiken och ställde mig positiv till att besöka pingstvännernas möten hemma i Irkutsk.

-Det var bara det att jag hamnade bland karismatiker och vad jag mötte blev en chock för mig. Pastorn stod på scenen och skrek om stora materiella rikedomar som förespeglades fattiga, pensionerade "babusjkor"

-Han tog som exempel

- igår hade jag en gammal bil, idag har jag två nya. Jag ber till Gud och han svarar mig direkt. Alla klappade i händerna som på kommando - det var en verklig show, en mass-psykos.

-Efter det mötet måste jag samla kraft för att tala med Igor igen. Han förklarade för mig att det fanns en sådan rörelse och det kändes som en lättnad, men det kändes hur som helst lite oroligt att åka till Sverige och där vara med om ett möte.

Men du vågade göra den 700 mil långa resan ensam och komma till Sverige för att träffa en man som du bara kände via nätet?

Natasja är lärare vilket tydligt visade sig när frågan ställdes. Hon vände sig bort, en aning bara, och tittade på mig med ett överseende leende som man kanske ger en besvärlig elev. Inget direkt svar på själva frågan. Men jag visste ju. Visst vågade hon. Och vann gjorde hon också.

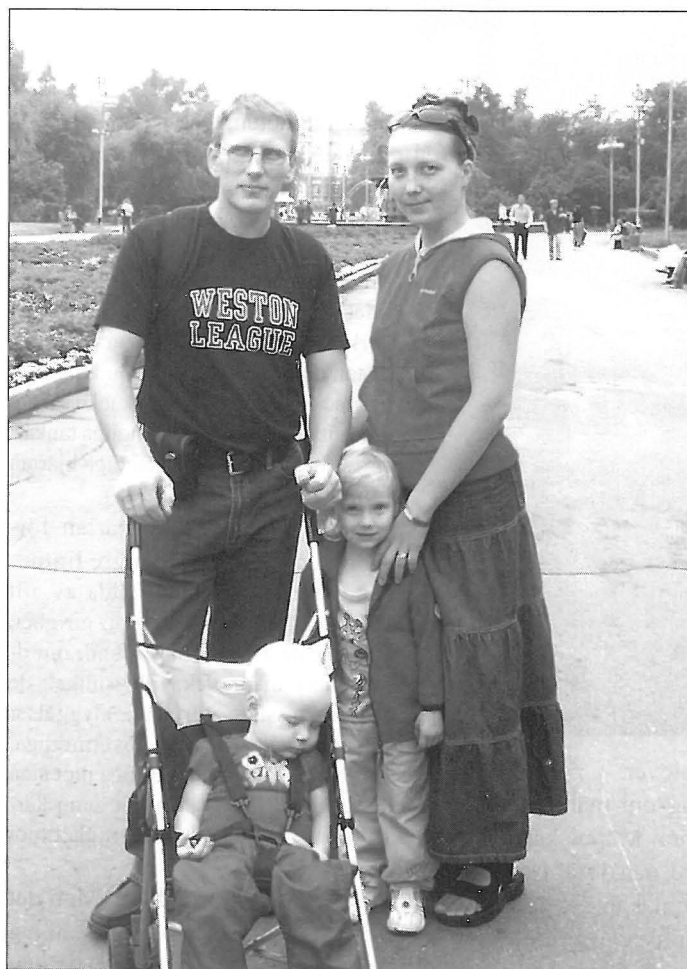
Igor och Natasja är nu gifta och deras önskan är att tjäna Gud tillsammans. De tar gärna hand om rysktalande gäster som ofta besöker

församlingen, Natasja har ryskundervisning för intresserade svenska vänner i församlingen.

Några dagar i veckan lagar Igor och ibland Natasja mat på Bällsta, gott och spännande och oftast med mycket kål i.

Men nu går vi för fort fram. Vi börjar från början.

Natasja kom till Helsingfors där hon möttes av Igor Serov och **Hans Lindelöw** från församlingen i Stockholm. De eskorterade henne sista etappen av den långa resan och så kom hon till Bällsta. Hon hade en vacker blå klänning på sig, gav ett mycket feminint intryck, lite blyg och verkade tystlåten också bland sina landsmän. Ett litet Mona-Lisa-leende skymtade när hon presenterades för syskon och vänner i tron. Runt munnen fanns ett beslutsamt drag och hon registrerade noga omgivningen för att bilda sig en uppfattning om människor, seder och förhållanden.

Igor, Natasja, Magdalena och Maria tillsammans i Irkutsk.

Vad arbetade du med i Irkutsk?

-Jag har tagit en pedagogisk examen vid universitetet och specialiserat mig som logoped, för barn med speciella läs- eller skrivsvårigheter. I sex år har jag arbetat på ett daghem och tagit hand om barn med särskilda svårigheter.

Du var ganska sekulariserad?

-Ryssland är ett ortodox land. Det är döda traditioner, idoldyrkan och präster, allt detta var främmande för mig. Det är svårt att föreställa sig att för fyra år sen visste jag inte att det fanns ett Gamla Testamentet i bibeln.

-Nu är jag glad att jag funnit det jag sökte tidigare. Mötena i församlingen är ägnade åt bibelstudier, levande vittnesbörd och ett liv enligt Guds ord. Under sommarkonferensen 2002 döptes jag till Kristus. För mig okända personer bad för mig och det

var ett stort stöd och stärkte min tro.

Natasjas bror hälsade på i Stockholm för en tid sedan. Han fick visum för att resa till Sverige, men samtidigt varnades han när det framkom att han skulle till Maranataförsamlingen. "Det är en hemsk sekt, det måste du veta" sa man till honom. Hur han uppfattade varningen är svårt att säga, allt utanför ortodoxa kyrkan räknas som sekter i Ryssland medan det på andra platser är sekter allt som ligger utanför katolska kyrkans ram. Det är ganska naturligt att inför varningar eller kommentarer om farliga sekter vara lite avvaktande. För säkerhets skull...

Men nu har tiden gått lite, och Natasja vågar visa lite mer av sig själv, det är inte långt till leenden och skratt, eller till och med retsamma kommentarer ibland.

Igor Serov och Natalja Ikonokova gifte sig i Sverige. En ryska och en litauer som vill gifta sig i Sverige gör det lite svårt för sig. Litauen var vid den tidpunkten inte med i EU, det blev lite komplicerat med alla papper som var nödvändiga. Men gifta blev de och församlingen hade också en ceremoni och en liten fest för att fira tilldragelsen.

Du har ju också bott i Litauen en tid?

-I februari 2004 åkte vi till Litauen för att ordna mina viseringshandlingar - jag är ju ryska. Vi tänkte stanna en månad men blev där ett helt år. Tre stycken åkte och fyra kom tillbaka till Stockholm. En månad efter avresan fick jag reda på att jag var gravid med vårt andra barn och vi fattade beslutet att stanna i Klaipeda.

-Vi fick tag i en lägenhet, inte långt ifrån en tallskog och det var bara fem minuters väg till våra anhöriga. Allt var bra, det kom troende till oss, vi bad tillsammans och brö-

derna predikade. Igor besökte människor som satt i fängelse. Det var i början av vintern och vi började förbereda oss för jul- och nyårshelgen.

-Så ringde telefonen och det var till Igor. Det var från den avdelning inom polisen som bekämpade maffian och de rådde oss att snarast lämna staden och helst också landet, eftersom några människor hade onda avsikter mot honom.

-Vi befann oss i fara och måste göra oss i ordning på några timmar och överge staden. Polisen skulle ledsaga oss med vakter från Klaipedas omgivning och köra med några kilometer. Sedan kunde vi bara hoppas på Herren.

-Den som har småbarn förstår oss, och jag var beredd att föda vårt andra barn i bilen, det var verkligen stressigt. Men Gud förde oss igenom. Pingstpastorn Anatolij och hans hustru Katja tog emot oss. Vi bodde hos dem i Vilnius i tre dagar. Familjen är stor, de har elva barn och trots detta kunde Katja ge oss ett varmt välkomnande.

-Så lever man och vet inte att ens liv kan förändras på några få minuter. Ena dagen är man i Irkutsk och arbetar i en egen lokal och söker utveckla sin kapacitet, planerar, och andra dagen befinner man sig i en kristen församling 7000 km hemifrån.

-Ena dagen tycker man att vi fått tag på en fin lägenhet och andra dagen åker man bil 350 km från den plats man kallade sitt hem.

-Ena dagen är man på jorden och andra dagen eller efter några minuter står man inför Guds dom. Dessa tankar tvingar en att vara vaksam.

Hur uppfattar du skillnaderna i kultur eller seder och bruk mellan ditt eget land och Sverige?

-Först gör jag iakttagelser som mamma. Sverige står

Forts. s. 19

En total u

Bibelstudium av Hans Lindelöw

Kain fick för sig att det bara var att följa sin spontana känsla, det som föll honom in. Men det fattades en insikt, en rannsakan, ett djupare perspektiv. Kain var en fredens man, han tog av det som växte på marken för att offra till Gud. Det behövdes ingen kniv, inget djur behövde slaktas, inget blod flyta.

Vad var det som förmådde Abel att ta kniven och slakta ett får? Han hade en djupare insikt. Han hade lyssnat på ett annat sätt, förstått situationens allvar och att det krävdes något som inte passade hans naturliga känsla – något som kom ovanifrån det var de eviga oföränderliga lagarna som blivit kungjorda genom budskapet om Jesus Kristus som Lammet – evangelium, Guds kraft till frälsning!

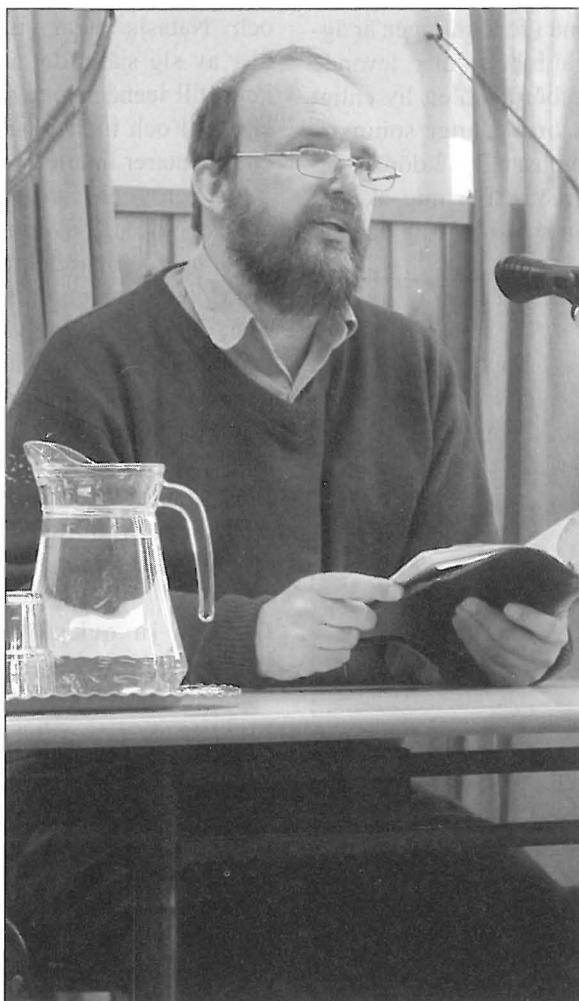
Det finns värderingar som alla människor på sätt och vis delar – att vara vis och klok eller att vara dåraktig. Det är väl ingen som vill vara dåraktig; vi vill gärna vara visa. Hur blir vi det då? Vad är det att vara vis? Låt oss gå till Bibeln och se vad den säger. Det står i Ordspråksboken:

-Den som har ett vist hjärta tager emot tillsägelser, men den som har oförnuftiga läppar går till sin undergång. (Ords. 10:8)

Det är kontraster. Här ser vi meningen med predikandet. Vi ska lyssna till tillsägelse. Det är en föreställning som kanske inte alltid utan vidare är acceptabel för oss. Vi vill inte att någon som kommer utifrån ska få säga till oss något.

Det är så lätt att människor, inte minst i religiösa sammanhang, blir väldigt sub-

jektiva och börjar mer och mer röra sig med sina egna upplevelser. Så blir man allt mera obenägen att lyssna när någon kommer med en tillrättavisning eller förmaning i en predikan. Det är nödvändigt och av stor betydelse att vi har förmåga att lyssna när vi får höra någon säga något som kanske inte stämmer med våra

tankar eller vad vi upplever.

Bibeln undervisning om människan är inte alltid lätt att höra. Människan är enligt Bibeln en syndare, och det är framför allt hjärtat hos människan det gäller att se upp med. Därför skriver profeten Jeremia så här:

-Ett illfundigt och fördärvat ting är hjärtat

framför allt annat; vem kan förstå det? Dock, Jag, HERREN, utrannsakar hjärtat och prövar njurarna, och giver så åt var och en efter hans vägar, efter hans gärningars frukt. (Jer. 17:9-10)

Det står vidare här om något som har just med hjärtats negativa sidor att göra. Det är girigheten:

-Lik en raphöna som ruvar på ägg, vilka hon ej själv har lagt, är den som samlar rikedom med orätt; i sina halva dagar måste han lämna den och vid sitt slut skall han stå såsom en dåre. (Jer. 17:11)

När aposteln Paulus predikar evangelium, talar han om hur människohjärtat egentligen är beskaffat. Vad är det som gör att människan har blivit sådan som hon är? Paulus skriver i Romarbrevet någonting i ett universellt perspektiv; hur mänskligheten, fastän den har bevis för att det finns en Gud och Skapare, har vänt sig bort ifrån Gud:

-Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt. Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. (Rom. 1:20-21)

Deras oförståndiga hjärtan förmörkades. Det heter längre fram:

-Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinthet; de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud, våldsvärkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina föräldrar, oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra. (Rom. 1:29-31)

Det här var inte lätt att höra. Men det är faktiskt en predikan som har stått sig under alla år. Den ger också klara belägg för vad Jeremia sa: "Ett illfundigt och

ppgörelse

fördärvat ting är hjärtat framför allt annat..."

Det finns även andra sidor av människohjärtat. Bibeln nämner om andra sidor, men just den här sidan är onekligen ett centrum i hela den undervisning vi möter i bibeln. Vi har all anledning att vara uppmärksamma på vad som sägs till oss.

Man kan möta människor som helt spontant gör något som av hjärtat är gott, hon tänker gott om Gud och säger goda ting. Det finns sådana sidor, men det fundamentalt stora problemet är ändå människohjärtat.

Det var därför som Kain och Abel skilde sig markant från varandra, och därför säger skriften att Abel bar fram ett bättre offer än Kain.

Skriften säger hur människans tillstånd är på grund av synden. Hon har vänt sig bort ifrån Gud. Universellt har hela mänskligheten vänt sig bort ifrån Gud. Lokalt, geografiskt, regionalt, nationellt kan vi se många exempel under historien hur hela nationer vänt sig bort ifrån Gud. Det har hänt att det skett i religionens namn och man har i religiösa föreställningar sammansvurit sig mot själva rättfärdigheten. Människan kan tänka saker om Gud, säga saker om Gud som är fel i grunden. Därför avslöjar också Hesekiel på sitt sätt denna benägenhet i människohjärtat, och han ropar ve över de falska profeterna:

-Och HERRENS ord kom till mig; han sade: Du människobarn, profetera mot Israels profeterande profeter; säg till dem som profetera efter sina egna hjärtans ingivelser: Hören HERRENS ord. Så säger Herren, HERREN: Ve eder, I dåraktiga profeter, som följn eder egen ande och syner som I icke haven sett! (Hes:13:1-3)

Här är det svåraste man kan tänka sig som man måste vara tvungen att lyssna till. Att det man tänker i sitt innersta, det man upplever och drömmer om, det kommer inte från Gud, fast man faktiskt är så

övertygad om att det är så.

Det kan vara andra saker, det kan handla om ideologiska frågor av en annan karaktär, bara det att man har vissa föreställningar och vem har inte det!

Nu säger Skriften att det här hör människohjärtat till. Det är naturligt för människohjärtat att föda fram alla möjliga föreställningar. Men just därför måste människan också vara redo att lyssna. Det kan ju faktiskt hända att det som uppstiger i hjärtat inte är sant, utan att det är orätt. Har inte hela mänsklighetens historia givit oss en hel del exempel på att många gånger är det rent ondskefulla, mörka saker som driver människor, och när det avslöjas, så är det bara genant.

Vi läser idag om vilka vansinniga idéer människor kan få för sig att utföra. Våldsamma, blodiga gärningar utförs av någon anledning. Men det finns även andra saker, som inte så direkt visar sig. Man kan även dra andra med sig att utföra olika ting, och det kan vara ännu farligare, för på sikt leder det till att ännu flera människor hamnar i vilfarelse.

Skriften talar om Kain och Abel. Kain bar fram ett offer till Gud. Abel bar också fram ett offer. Kain bar fram det som han spontant upplevde var det riktiga. Gud är ju Gud, han har skapat allt. Men då tar jag lite av allt, jag tar det här fina som växer här och ger det åt Gud...

Det är bilden av det som spontant stiger upp ur hjärtat. Gud ska väl ha det som är vackert, det som är fint.

Vi läser i första Mosebok:

-Och mannen kände sin hustru Eva, och hon blev havande och födde Kain; då sade hon: »Jag har fött en man genom HERRENS hjälp.»

-Och hon födde åter en son, Abel, den föres broder. Och Abel blev en fårherde, men Kain blev en åkerman.

-Och efter någon tid hände sig att Kain av markens frukt bar fram en offergåva åt HERREN. (1 Mos:4:1-3)

I de föregående kapitlen läser vi om paradiset. Där fanns ingen död, ingen sjukdom, ingen vilfarelse eller mörker. Ur detta tillstånd var sedan människan tvungen att ge sig av ut på marken, den mark som Herren hade förbannat.

Människan levde i paradiset, men blev lurad och fick för den skull lämna paradiset. Kain och Abel var söner till Adam och Eva. De hade naturligtvis många intryck från sina föräldrar. Förmodligen bar föräldrarna en fläkt av Edens lustgård med sig. De kunde bara ana och tänka hur det en gång hade varit. Att det fanns en Gud var inte främmande för någon av dem, men Kain och Abel förstod det hela på radikalt olika vis. Kain fick för sig att det var bara att följa sin spontana känsla, det som föll honom in - det var väl bra! Gud är god, han har gjort allt gott, jag tar det här och ger det till Gud. Men det fattades någonting. Det fattades en insikt, en rannsakan och ett djupare perspektiv. Det lyckades inte Adam och Eva förmedla till honom.

Det lyckades bättre med Abel:

-Också Abel bar fram sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och HERREN såg till Abel och hans offergåva; men till Kain och hans offergåva såg han icke. Då blev Kain mycket vred, och hans blick blev mörk. (1 Mos. 4:4-5)

Var inte Kain en fredens man; han tog ju av det som växer på marken! Det behövdes ingen kniv. Inget djur behövde slaktas, inget blod behövde flyta. Var inte det rätt, det riktigaste? Kain kände att han ville ge något åt Gud, alla goda gåvors givare...

Adam och Eva hade varit i paradiset. Där fanns ingen död, inga mord, inga brott, inget ont. Det måste ha dröjt kvar någonting hos dem, det var främmande att döda. Vad var det då som förmådde Abel att ta kniven och slakta ett får? Han måste ha fått en djupare insikt. Han hade lyssnat på ett annat sätt, han hade förstätt

situationens allvar. Abel förstod att det krävdes någonting som inte passar mig, något som jag inte spontant tycker är det riktiga. Det måste vara något objektivt, något som kommer ovanifrån.

Här har vi evangelium om Jesus Kristus. Det som är objektivt, det som kommer ovanifrån, det som människan inte på något sätt har kunnat tänka ut, inte heller velat, men det som Gud har bestämt.

-Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv. (Joh 3:16)

Här presenteras mannen på korset, han som blev piskad, slagen. Honom, på vars panna man pressade en törnekrona och som hänger där blodig. En gåta för alla tider och för alla generationer. En gåta som

religionen har velat utnyttja på sitt sätt och göra till ett mysterium av en annan karaktär än det egentligen är. Ett religiöst mysterium, ett kristet mysterium, om man så vill. Kyrkligt eller katolskt eller protestantiskt, men många gånger ett falskt mysterium, för man utnyttjar och drar växlar på någonting på ett felaktigt sätt. Människor förstår egentligen inte vad det är med den korsfäste.

Aposteln Paulus förstod. När han kom till församlingen i Korint hade han beslutat sig för att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst. Han kunde inte predika något som han spontant tyckte var det riktiga, det som låg för honom i hans natur, det han kände för. Han skulle bara hålla sig till det Gud hade bestämt och förordnat - ingenting annat. Här möter vi tillsägelse som

kommer från ovan, som kommer utifrån och inte spontant inifrån.

Människan är inte av naturen benägen att fatta de rätta besluten och göra de rätta bedömningarna av det som kommer till hennes hjärta. Hon har behov av rening, omvändelse, frälsning. Vi måste lyssna till en annan, vi måste lyssna till Herrens ande som talar, förmanar, tillrättavisar, även om det gäller saker som vi inte har naturlig fallenhet att lyssna på; det vi inte ens vill höra.

Kanske det är som när Jesus kom och talade. Då sa man: -Vad är det här för någonting, vad är det han säger? Det här står ju ingen ut med att höra! Man stod inte ut med att höra när han talade, för det var så annorlunda, det passade inte människohjärtat. Det passar inte människan att höra vad profeterna säger om människohjärtat, men det är just detta som är den springande punkten.

Det var inte lätt för profeten Paulus när han först förkunnade evangelium i Rom att gå igenom hela detta batteri av ondska som han fann:

-Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinthet; de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud, våldsvarkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina föräldrar, oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra. (Rom. 1:29-31)

Hur orkar Paulus? Men det är inte fråga om att orka eller inte orka, vilja eller inte vilja, det här är ett avslöjande.

Det är kanske inte det som direkt visar sig i vårt dagliga umgänge.

Det sitter i hjärtat, det sitter djupare. Det är saker som

stiger upp när vi minst väntar oss, saker som vi måste göra upp med i tid.

Därför, sök Herren medan han låter sig finnas, nalkas honom medan han är nära. Nalkas mig, säger han, så skall jag nalkas er. Förstår vi? Den som har ett vist hjärta, tar emot tillsägelser.

Vi läste om Kain och Abel. Vi läste om en väg. Kains väg. Vem var det som först invigde den vägen? Det var Kain själv. Hur gick det till? Det gick till så som vi ser. Han som inte kunde tänka sig att frambära blod och fett, drevs av sin egen fördärvade natur, sitt eget fördärvade hjärta, att mörda sin bror. Han hade inte gjort upp med sig själv. Han hade inte tagit vara på tillfället. Gud talade till honom, förebrådde honom:

»Varför är du vred, och varför är din blick så mörk? Är det icke så: om du har gott i sinnet, då ser du frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, då lurar synden vid dörren; till dig står hennes åtrå, men du bör råda över henne.»

-Och Kain talade med sin broder Abel; och när de voro ute på marken, överföll Kain sin broder Abel och dräpte honom.

-Då sade HERREN till Kain: »Var är din broder Abel?» Han svarade: »Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder?» (1Mos.4:6-9)

Vilket eko genom världshistorien, detta resonemang...

Idag ser vi Kains religion som går ut på att maskera sig. Hur mycket man än pyntar och pryder för att göra gudstjänst. Hur, och inför vems ögon är det man vill göra intryck? Visst finns det utrymme för spontanitet och känsla i våra offer. Men man får inte glömma det Kain glömde. Han glömde hela den förfärliga verklighet som synden utgjorde.

I tredje Mosebok ser vi en väldigt intressant undervisning om offren. Mose får till uppdrag att reda ut den frågan, och han gör det på ett enormt sätt. Han visar att det visst finns utrymme för människan till spontan tacksägelse, att spontant ge sitt gensvar till Gud på olika sätt. I första kapitlet läser vi lagen om brännoffer, andra kapitlet lagen om spisoffer, tredje kapitlet lagen om tackoffer, fjärde kapitlet lagen om syndoffer, femte kapitlet fortsätter behandla lagen om syndoffer och så kommer lagen om skuldoffer. I sjätte kapitlet finns tillägg till lagarna om skuldoffer och tackoffer. Så avslutas det sjunde kapitlet så här:

-Detta är lagen om brännoffret, spisoffret, syndoffret, skuldoffret, handfyllningsoffret och tackoffret, vilken HERREN på Sinai berg gav Mose, på den dag då han bjöd

Israels barn att de skulle offra sina offer åt HERREN, i Sinais öken. (3 Mos.7: 37-38)

När det gäller brännoffer, spisoffer och tackoffer står det: "Om någon vill". Men ifråga om syndoffer gäller inte längre frivillighet. När synden är ett faktum, så har den fria viljan kopplats bort. Människan har inte längre en fri vilja, utan det är nödvändigt att synden försonas först och främst. Det är inte frivilligt, som när det gällde brännoffret, spisoffret eller tackoffret. Syndoffer är inte frivilligt, det är nödvändigt.

Här ser vi skillnaden mellan Kain och Abel. Abel insåg att det inte handlade om att frivilligt och spontant ge uttryck för en känsla. Det är nödvändigt att synden tas med i beräkningen när vi nalkas Gud, och att vi söker efter någonting som om möjligt försonar. Samma sak gäller om skuldoffret.

Vi kan läsa vidare:

-Och om någon syndar, i det att han, när han hör edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig han har sett det eller eljest förnummit det, likväl icke yppar detta och han sålunda bär på missgärning. (3 Mos.5:1)

Det är högaktuell problematik vittnen är rädda för att vittna men här säger gudsordet tydligt och klart att har man sett eller hört något så att man med sitt vittnesbörd kan vara till hjälp och bringa klarhet när ett brott har begåtts och inte gör något, så är det synd. Sanningen kommer inte fram på grund av synden.

Här läser vi vad som ska ske, det finns inget utrymme för frivillighet när det gäller synd och skuld. Skriften säger att människan är en syndare. Skriften säger att människan är skyldig.

Aposteln Paulus säger om människohjärtat: "Ett ont och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat." Hjärtat kan inte själv avgöra sitt eget bästa och därför måste människan lyssna till någon som säger vilket som är det rätta och riktiga. Och det är predikans uppgift. Därför uppmanar aposteln Paulus sin lärjunge Timoteus att predika:

-Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus, inför honom som skall döma levande och döda, jag uppmanar dig vid hans tillkommelse och hans rike: Predika ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa tillrättavisa, förmana med allt tålmod och med undervisning i alla stycken. (2 Tim. 4:1-2)

Vad är det för något? "...bestraffa tillrättavisa, förmana med allt tålmod och med undervisning i alla stycken..." Det är sånt som många inte alls vill vara

med om. Men tyvärr tyvärr, säger jag för de mångas skull. Den som har ett vist hjärta tar emot tillsägelser som tydligt och klart presenterar vår verkliga situation; helt realistiskt i överensstämmelse med hur det är med hjärtat.

Jesus säger när lärjungarna tvistar om vem som är störst:

-Den som vill bli störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare allas dräng.

-Också Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många. (Mark. 10:43-45)

Här är det inte lätt att lyssna till Jesus. Vad är det för ideal han framställer, vad betyder det att den störste ska vara de andras tjänare? Det gäller att på ett troget sätt förvalta som han.

Vi läser i Hebréerbrevet:

-Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes renhet, huru mycket mer skall icke Kristi blod då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden! (Hebr. 9:13-14)

Här sätter också Hebréerbrevet författare fingret på just detta. Vad gjorde Kain med sina blommor och frukter? Trots allt utförde han ingenting annat än döda gärningar. Det kunde se vackert ut i människors ögon för en stund, men Kain hade inte gjort upp med sig själv. Abel hade kunnat tillgodogöra sig en djupare insikt. Därför hatade Kain honom, och därför kände han att han måste röja Abel ur vägen.

Abel blev en väldigt obehaglig påminnelse för Kain; för hans hjärta och samvete. Abel gick ut och in; han andades och talade och representerade något annat än Kain. Abel hade någonting som han hade fått ifrån ovan. En insikt i objektiva och eviga, oföränderliga lagar, som för oss har blivit kungjorda genom budskapet om Jesus Kristus, om Lammet.

Tänk vad många föreställningar som spontant kan springa fram i en människa; inte minst i närheten av religionen, av kristendomen eller rent av Bibeln. Det förekommer ting i Bibeln, som i kristna sammanhang så lätt tänder oss.

Vad är det då för eld, vad är det för passion, vad är det som driver oss än hit och än dit? Syner och visioner och projekt. Allt måste prövas inför det som Jesus Kristus verkligen representerar, en total uppgörelse med människohjärtat. Den vi ser äga rum på Golgata. ■

Pilgrimsskolans läroplan:

Vad rätt är,

vad sant är,

vad älskligt är...

Jan Egil Hafsahl, Sommarkonferensen 2006

I Websters internationella ordbok finns en definition på ett totalitärt samhälle. Det är ett samhälle fullständigt reglerat av staten i utövning av en autokratisk makt som närmar sig ett monopol.

Vi är på väg mot det. Politik, förvaltning, forskning och pedagogisk yrkesutövning smälter samman i en enhetlig statsvilja, där motstånd och kritik antingen blir ignorerad, idiotförklarad eller sektstämplad.

Familj och enskild individ blir undervärderad, ignorerad på bekostnad av ett systematiskt undervisningskollektiv. En släkting till familjen och föräldrarätt, mera statsmakt över barn är historiska kännetecken på ett totalitärt samhälle. Kampen mot det reglerade, statliga skolmonopolet och kampen för det fria inlärningsalternativet - hemundervisning - är definitivt nödvändig.

Vi har idag ett statligt, pedagogiskt system, från dagis till universitet och högskola. Vad innebär detta? De flesta barn i vårt land vistas i sådana institutioner stora delar av dagen, från det de är helt små, igenom ungdomsåren och ända tills de är vuxna.

I det här systemet blir inläring motiverat av pedagoger och betendevetare, som allesamman är innanför systemets ramar.

I den flod av pedagogiska strömningar som möter oss, är det verkligen lätt att

förlora översikten. Hur ska vi kunna orientera oss? Vad är sant, vad är rättfärdigt, vad kan vi som föräldrar acceptera och vad måste vi förkasta?

Det finns en nyckel som ofta öppnar för förståelse av olika idéströmningar som möter oss. Den nyckeln kallas "människosynen"

Vanligtvis talar vi om tre grundtyper inom människosynen. För det första har vi **den naturalistiska människosynen**. Här presenteras människan helt och hål-

HEMUNDERSKOLAN

let som en naturprodukt. Hon har blivit till i ett universum som har blivit till av sig självt, och människan är gripbar endast och allenast utifrån sig själv. I den naturalistiska människosynen möter vi gärna socialismen eller kommunismen. Människan är sin egen Herre och ska bli historiens Herre genom sina egna insatser som skapare.

För det andra har vi **den grekisk-rationella människosynen**, och där presenteras människan inte enbart som ett naturfenomen, hon är samtidigt en andlig varelse. Den synen har specifikt humana drag, och vi kallar den ofta för personalism eller humanism.

Humanism är inget enkelt begrepp, här

finns oerhört många variationer; alltifrån den ateistiska profan-humanismen till en religiös-idealistisk humanism. Alla dessa humanistiska tankegångar är dock eniga i en sak; nämligen att man menar att människan har ett obetingat värde i kraft av sin personlighet. Hon bär inom sig själv förverkligandets och tillintetgörrelsens möjligheter på grund av sin frihet att besluta.

Som kristna kan vi inte dela vare sig den naturalistiska eller den grekisk-nationella; humanistiska människosynen. Vi hävdar med bestämdhet att det viktigaste är inte vad en människa menar om sig själv, utan det viktigaste är vad Gud menar om människan.

Humanismen sätter i fokus vad människan menar om sig själv, men den kristna människosynen talar inte i första hand om vad människan erkänner sig vara, utan frågan är: Vad säger Gud om människan? Det måste vara av större värde än vad du och jag tycker. En människa är bestämd att leva i gudsgemenskap, och därför kan vi förstå människan endast utifrån Guds ord.

Gud har skapat människan, och först när människan kommer in i gudsrelationen, kan hon komma i harmoni med sig själv.

En fråga: Vilken människosyn möter oss i de allmänna skolorna? Människosynen är den nyckel som gör att vi kan

begripa alla idéströmningar som vi möter i tiden.

Så en andra fråga: Vilken människosyn lär det undervisningsmaterial som är tillgängligt för våra barn? Vilken människosyn möter dem i biologiboken, naturhistorien och övriga skolböcker?

För det tredje måste vi ställa denna fråga: Vilken människosyn har de pedagoger och specialister som tar hand om våra barn under åren de fostras?

Människan måste komma i harmoni med både sig själv och sin skapare. Vilken människosyn handlar det om?

Låt oss nämna några av de juridiska aspekterna innan vi går in på de teologiska tankarna i sammanhanget.

Under efterkrigsåren, fram till 1950, utarbetades i FN en allmän förklaring om de mänskliga rättigheterna. Denna deklaration blev ratificerad även i Sverige. Det heter i artikel 26:

-Envar har rätt till undervisning. Undervisningen ska vara kostnadsfri, åtminstone när det gäller de mest elementära och grundläggande stadierna.

Den elementära undervisningen ska vara obligatorisk. Yrkesutövning och teknisk undervisning ska vara allmänt tillgänglig, och den högre undervisningen ska stå öppen i lika mån för alla på grundval av deras duglighet. Och så läser vi:

-Rätten att välja den undervisning som skall ges åt barnet tillkommer i främsta rummet deras föräldrar.

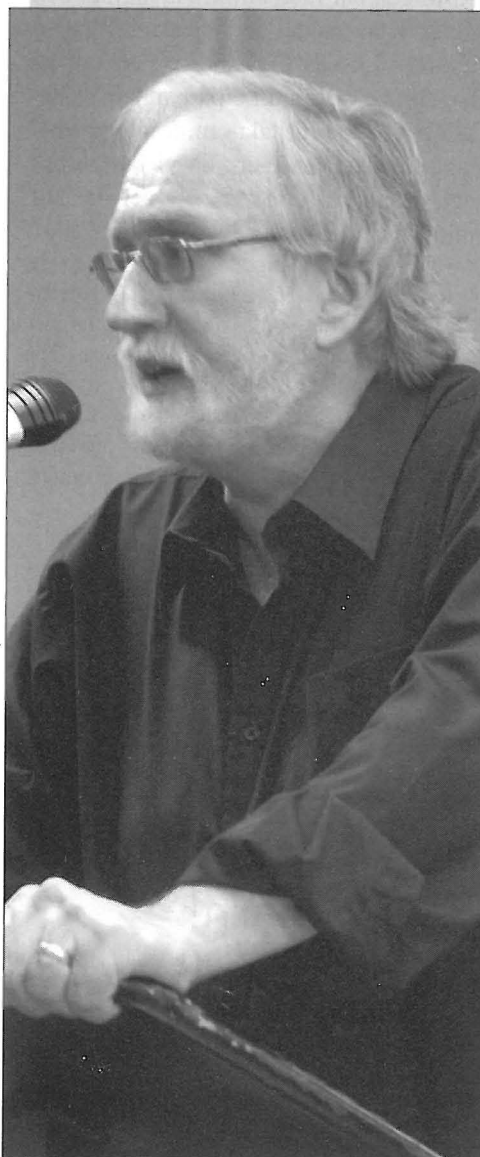
Det är alltså mänskliga fri- och rättigheter, ratificerade av Svenska staten.

År 1952 kom en tilläggsförklaring om de grundläggande friheterna, och där står det i artikel 2:

-Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövande av den verksamhet staten kan påtaga sig ifråga om uppfostran och undervisning, skall staten respektera föräldrarnas rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och en undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Men hör och häpna: Sverige har aldrig ratificerat denna konvention, vilket de övriga FN-länderna har gjort. Man har sagt i protokollet att detta kan vi som nation inte ratificera. Detta att föräldrarna skulle ha rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse. Det är förfärligt! Sverige har anfört förbehåll emot artikel 2, heter det.

År 1976 trädde en konvention i kraft som säger:

Vi tar hand om barnen på söndagen och skickar dem tillbaka till Egypten med expresståg dagen efter och säger till Egyptens pedagoger: ta hand om mina barn; nu får ni undervisa dem, och så hoppas vi att det går bra.

-Konventionsstaterna förpliktar sig att respektera föräldrars och i förekommande fall förmyndares frihet att för sina barn välja andra skolor än dem som inretts av offentlig myndighet.

Här har vi en oerhört viktig poäng. Vi har rätt att ha en annan skolförform än den myndigheterna erbjuder våra barn!

I den svenska skollagen som kom till i december 1985, heter det i § 1:

-För barn och ungdomar anordnar det allmänna utbildning i form av förskoleklass, grundskola och gymnasieskola, samt vissa motsvarande skolformer, nämligen särskola, specialskola och sameskola.

I det här sammanhanget måste man definiera begreppet "skola". Vad är "motsvarande skolform" och vad innebär uttrycket "särskola"?

I Cambridge encyclopedi står denna definition av skola: "Det är ett gemensamt namn för det rum där undervisning ges". Vi som driver hemundervisning hävdar att vi har en alternativ skolform, men vi väljer ett annat rum för undervisning än vad det offentliga systemet presenterar som nödvändigt. Vi väljer hemmets och familjens utrymmen där undervisning äger rum.

I skollagens tionde kapitel, § 4, heter det:

-Ett skolpliktigt barn skall medges att fullföra skolplikten på annat sätt än som anges i denna lag om det framstår som ett fullgott alternativ till den utbildning som annars barnet tillbjuds enligt lagens föreskrifter. Behov av insyn i verksamheten skall kunna tillgodoses.

Det innebär egentligen inte att barnet ska testas, utan den som undervisar. Det ska kollas om barnen får den kunskap som de annars fått i den offentliga skolan.

Så länge vi har möjligheter måste vi hävda våra fria, mänskliga rättigheter. När det inte längre går, då säger vi: Man måste lyda Gud mer än människor! Det finns en lag som står över både vad FN-konventioner och svenska skollagen säger. Man måste lyda Gud mer än människor.

Vi tror inte på Hobbes, vi tror inte på Machiavelli, vi tror inte på någon av dessa som har hävdat statens suveränitet – vi tror på Gud, och det finns någonting som står över och är förmer än dessa beteendevetare i skolproblematiken och i statsvetenskapen.

Låt oss läsa från 5 Mos. 6. Det är ett av bibelns viktigaste kapitel:

-Och dessa äro de bud, stadgar och rätter som HERREN, eder Gud, har bjudit mig

att lära eder, för att I skolen göra efter dem i det land dit I nu dragen, till att taga det i besittning – detta på det att du må frukta HERREN, din Gud, så att du håller alla hans stadgar och bud, som jag giver dig, du med din son och din sonson, i alla dina livsdagar, och på det att du må länge leva. (5 Mos. 6:1-2)

Det handlar om någonting som ska gå i arv från generation till generation, och som är helt nödvändigt för varje generation att veta. Det är något helt nödvändigt för att du ska få leva länge. Här är det inte i första hand fråga om livslängden; det handlar om kommande generationer. När människan upptäcker att hon i sin bristfälliga situation inte förmår att hålla buden, blir de en pådrivare till Kristus. Om jag ska komma in i den fostrargärning som tillhör mig, att fostra kommande generationer, då måste jag ha gudomlig hjälp från Herren, och denna insikt driver mig in i en Kristusgemenskap där jag får hjälp.

Vi läser vidare:

–Hör, Israel! HERREN, vår gud, HERREN är en. Och du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft. (5 Mos. 6:4-5)

När Jesus blev tillfrågad om vad som var det viktigaste budet, då citerade han ifrån 5 Mos. 6.

–Dessa ord som jag i dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta. Och du skall inskräpa dem hos dina barn och tala om för dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du står upp. (5 Mos. 6:6-7)

Du ska tala dessa ord både i hemmet och utanför, det är något som är väsentligt och det är att den kommande generationen får kunskap om Guds ord. Vi blygs inte för att citera bibeln, vi slår inte ner blicken och säger ”ursäkta, jag är en kristen”. Vi är stolta över att vi tillhör Herren Jesus!

Dessa ord ska du inskräpa hos dina barn, och du ska tala om dem när du sitter i ditt hus. Vad är det som är bärbjälken i hemmet? Det är Guds Ord. Du ska tala om det när du går på vägen, när du lägger dig, när du står upp. Så fortsätter det, och du ska binda dem som ett tecken på din hand och det ska vara som ett märke på din panna.

Det handlar om din livsföring och din tankegång. Det är nära till hands att ta steget in i Uppenbarelseboken där det handlar om ett annat folk som blir märkt på sin panna och sin hand av vild-djuret. Frågan är: vad har du för märke? Vad präglar ditt liv, dina handlingar, din ideologi, ditt tänkesätt i den tid som lig-

ger framför? Du kommer att märkas. Antingen bär man antikrists märke, och det präglar vandel och ideologi. Eller så binder vi Guds Ord som ett tecken på handen och ett märke på pannan. Vi behöver Guds Ord, tala om det i hemmet, tala om det på vägen, då vi lägger oss och då vi står upp. Vi behöver det allt inkluderande gudsordet i familjen.

–Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar. När nu HERREN, din Gud, låter dig komma in i det land som han med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva dig stora och vackra städer, som du icke har byggt, och hus, fulla med allt gott, vilka du icke har fyllt, och uthugna brunnar,

Vi har rätt att ha en annan skolform än den myndigheterna erbjuder våra barn!

som du icke har huggit ut, vingårdar och olivplanteringar, som du icke har planterat – och när du då äter och bliver mätt, så tag dig till vara för att förgäta HERREN, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset. (5 Mos. 6:9-12)

Allt detta vi läst nu, är en enda mening, och det är den viktigaste meningen i bibeln. Det handlar om vårt ansvar inför vår skapare. Den som tar vara på mitt ord, honom ska jag taga vara på, säger Herren.

Det är inte så att en väckelse automatiskt, mekaniskt överförs till nästa generation. Inte heller förs gudstron vidare utan att du talar om den i ditt hus, när du går på vägen, när du står upp på morgonen och lägger dig på kvällen. Livet måste vara fyllt av gudsordet. Det är vår generations ansvar. Vem ska undervisa den kommande generationen? Är det statspedagoger, beteendevetare, alla dessa utbildade specialister? Vi sänder kanske våra barn till söndagsskolan, och på måndag morgon klär vi upp dem och sänder dem med skolbuss tillbaka till Egypten. Söndagsmötet räcker inte för hela skolveckans indoktrinering.

Vi tar hand om barnen på söndagen och skickar dem tillbaka till Egypten med expresståg dagen efter och säger

till Egyptens pedagoger: ta hand om mina barn; nu får ni undervisa dem, och så hoppas vi att det går bra. Men varje förälder har ansvar för sina barn, och kommer en ny generation så har den generationen ansvar för sina barn. *”Den tro som var i din mormor Louise, som också var i din mor Eunike, den tron vet jag också finns i dig, Timoteus...”* Det är trons succession! Kommande generationer måste få kunskap. Det gäller att sätta sig ned med bibelboken, undervisa sina barn systematiskt och metodiskt och lära den kommande generationen vad gudsfruktan handlar om.

Det heter i Ordspråksboken:

Min son, om du icke vill höra tuktan, så far du vilse från de ord som giva kunskap. (Ords. 19:27)

Hur vågar du som förälder ta risken att skicka iväg barnen till den statliga, kommunala skolan?

I Filippobrevet har vi läroplanen för Pilgrimsskolan:

–För övrigt, mina bröder, vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter, och allt som förtjänar att prisas – tänken på allt sådant. (Fil. 4:8)

Amen! Tänken på allt sådant. Det finns en läroplan, Gud vare lov, som är värd att lyssna till.

Vad är sant, vad är värdigt, vad är rent, vad är älskligt, vad är värt att akta, vad är allt vad dygd heter? Hur ska mina barn få en sådan kunskap? Du skall förtälja för kommande generationer, och din son och din sonson och de kommande släkter som ännu inte är födda, dessa ska stå upp och förtälja för sina barn. Det är trons succession. Vår uppgift är att förtälja för våra barn vad som är sant, vad som är värdigt, vad som är rent och vad som är gott.

Vilken människosyn har de böcker som är tillgängliga för dina barn? Är det vad som är sant, rent och älskligt, eller har andra moment kommit in? Vilken människosyn har de pedagoger och specialister som tagit hand om uppfostran av dina barn?

Herre, hjälp oss att bryta upp medan det ännu är tid. Gud har pålagt mig som kristen pappa eller mamma ett ansvar för mina barn, och jag vill inte längre överlämna detta ansvar åt andra s.k. specialister. Jag går in under uppgiften, och jag vill ta hand om mina barn. Jag känner mig svag, jag känner mig tvivlande och orolig, men Herren har sagt: Jag vill vara med dig. Pris ske Gud, det är nog, även för Pilgrimsskolans lärare! ■

Vi har talat om hemundervisningen, Pilgrimsskolan. Det måste ju vara något av Pilgrimsskolans motto detta som Jesus säger, I världen, men icke av världen. Därför att vi har en annan tankegång, en annan ideologi och ett annat mål än vad resten av samhället har.

Det var några bibelverser som för en tid sedan blev allvarliga för mig. De står i Markus evangelium, och jag ska läsa dem:

-Och han satte sig mitt emot offerkistorna och såg huru folket lade ned penningar i offerkistorna. Och många rika lade dit mycket. Men en fattig änka kom och lade ned två skärvar, det är ett öre. Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: »Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistorna. Ty dessa lade alla dit av sitt överflöd, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade, så mycket som fanns i hennes ägo.» (Mark. 12:41-44)

För mig har de här verserna inte varit så aktuella, för rent materiellt sett har

-Jag måste ge allt!

TEMA: BARNEN OCH SKOLAN

Jörgen Lindroos

jag inte varit så rik och haft så mycket pengar att jag haft problem med dessa verser. Men för en tid se blev det så allvarligt för mig att det kanske inte handlar om materiella rikedomar. Men om hur rik jag egentligen är, som har blivit född i en kristen familj. Jag har blivit upplärd att följa Jesus och har blivit ledd in på den vägen. Jag har fått så mycket. Det finns ju flera ibland oss som har samma uppväxtförhållanden. Vilket ansvar vi har för människor i världen, som inte haft samma förmån.

Jag känner mig som en av de rika, som har så lätt för att ge av sitt överflöd. Jag måste göra som den fattiga änkan – ge

allt. Jag måste ta nya steg och gå vidare på vägen. Jag kan inte bara vara kvar i det som mina föräldrar och generationen före mig kämpat för. Jag måste gå vidare. Ta nya steg.

Det måste bli allvarligt för oss unga, som haft den här uppväxten, den här förmånen och privilegiet att gå i Pilgrimsskolan och är födda i ett kristet hem.

Tack Jesus Kristus att du sänder din Ande över oss så vi kan satsa våra liv på stridsfältets höjder. Tack att du hjälper oss så att vi kan ge allt till dig Jesus, och tack för att du kommer snart! Amen. ■

-Vi befann oss i fara...

Forts. fr. s. 10

verkligen på främsta platsen när det gäller omsorg om mödrar och barn. Jag tycker det är bra att jag när som helst kan få hjälp hos läkare. Jag har lärt mig att inte bli panikslagen av mindre problem men har noga uppsikt över hälsotillståndet hos min familj.

-När det gäller skillnaden i mat, äter ryssarna inte det som är nyttigt alltid. Mest är det soppa som de äter med mycket bröd till. Många ryssar använder det som de odlar i sin trädgård.

-Det finns två svenska ord som jag tycker om - ordning och måtta. Det faller mig i smaken att vara måttfull i klädseln.

-Sen är klart visst finns det problem när det gäller moralregler, men var finns inte det? I Sverige demonstrerar man öppet sexuella avvikelser och dessa presenteras som norm.

I Ryssland är det inte så men det finns andra problem - ett stort problem är den globala alkoholismen.

-Så blir jag förvånad över att alla hälsar på mig när jag är ute. I Ryssland har många människor inte tid för sin nästa. Deras egna problem tar överhanden, det handlar om ekonomi, om överlevnad, många har besvärliga ekonomiska och sociala problem.

-Men i Ryssland finns en stor gästfrihet, det är en väldigt positiv sida hos de flesta ryssar. Gästar man ett ryskt hem ställer de fram allt som finns i huset. Även om det skulle innebära att det är allt de har och inte vet hur de ska få mat till nästa dag.

-Sen har jag märkt att svenskar alltid säger tack, de använder ordet ofta och på ett annorlunda sätt än vi som ryssar gör. Och sen att de alltid hälsar på oss. Alla hälsar när vi är ute och promenerar med barnen.

Det är ju inte precis en utpräglad svensk sed, men grannar

och andra som ofta ser familjen Serov på promenad, eller Natasja ute i lekparken med barnen tycker nog att de känner dem. Det hörs ju, (även om det inte syns särskilt mycket) att de kommer från ett annat språkområde och tycker nog att det är trevligt att träffa dem. En livlig treåring med mycket spring i benen och många kommentarer till allt omkring sig, och en ettåring som inte alltid tycker det är bäst att sitta stilla i vagnen...

Framtiden, hur planerar ni närmast?

-Vi ska åka till Irkutsk och träffa min familj och även en församling där. Där stannar vi i tre veckor. Förutom besöket hos mina föräldrar ska vi också vara en vecka i andra delar av Ryssland, hälsa på kristna vänner och också några församlingar.

-Igor kommer att besöka människor i fängelset, genom sin bok har han fått många kontakter både i fängelset, församlingar och med enskilda människor.

-Jag vill gärna arbeta med barn - som ju också är min specialitet. Gatubarnen i Irkutsk och andra storstäder världen över gör att jag drömmer om att tillsammans med Igor få starta ett barnhem någonstans - kanske i Sverige - här finns många utsatta barn.

-Men framtiden får vi lägga i Guds hand avslutar hon.

Igor och Natasja, tillsammans med Emanuel Johansson har nu kommit hem från Irkutsk. Barnen fick träffa mormor och morfar och andra släktingar som de aldrig sett. Särskilt barnen och morföräldrarna såg förväntansfullt fram mot mötet, Igor och Natasja var ivriga att presentera barnen och såg också med glädje fram mot veckorna i Irkutsk.

Emanuel hade tryckt upp traktater och skrifter som fanns med på denna evangelisationsresa till en så avlägsen plats dit evangelium först kommit smygande via Natasja och hennes familj.

Vi väntar nu på rapport i ord och framförallt i bild! ■

Rapport från Marocko

Text: B. V. Henry

Augusti 2006

Min fru **Margit** och jag har återvänt från ytterligare en resa i Marocko där vi tillbringade några veckor i Herrens tjänst. Efter vår senaste resa där för några år sedan har vi funnit att vissa saker har förändrats till det bättre och några till det sämre genom inre och yttre inflytande. Det var både intressant och utmanade att vara där igen och framför allt att se framstegen i Herrens arbete, trots många svårigheter att fritt nå ut till muslimerna, och att få uppmuntra de heliga, av vilka somliga bor koncentrerat i stora städer och andra utspridda över det vidsträckta landet.

Ja, den kristna församlingen är fortfarande ganska liten när vi tänker på att missionärerna har jobbat där i över ett hundra år. De kända inhemska troende har uppskattats vara omkring fem hundra, men det kan finnas fler, hemliga, sådana som fruktar konsekvenserna av en öppen bekännelse.

Regeringen erkänner inte den kristna församlingens

existens i landet och alla aktiviteter: evangelisation, de heligas samlingar och annat som inte tolereras, måste därför hålla en mycket låg profil.

Såsom ofta i den arabiska världen, kan saker inte planeras på förhand - och om det görs, blir de inte som det var tänkt. Där måste finnas en konstant anpassning till förhållanden och situationer. Det kräver en flexibilitet att utnyttja de möjligheter som erbjuds för att verka i Herrens namn. Överenskommelser kan sällan göras i denna speciella kultur och det är inte någon särskild mening att göra upp ett schema. Alltför stora förväntningar leder endast till frustration, och det är bättre att endast förnimma människornas känslor och önskningar för att möta deras behov och röra deras hjärtan med Guds kärlek.

Vissa saker som vi hade för avsikt att göra före vår ankomst till Casablanca inträffade inte. Trots det anser vi fortfarande vår tid fruktbar genom att vi kunde göra oss

tillgängliga med personlig evangelisation och uppbyggelse av troende och så förverkliga Jesu vittnesbörd. De flesta muslimer, har jag märkt, är okunniga om vad Koranen verkligen lär, än om jag är imponerad av den fromhet somliga av dessa gudfruktiga människor har. De påminner om Cornelius familj, som följde den kunskap de hade och väntade på någon som var villig att ge dem mera ljus. (Apg. 10) Muslimer behöver få höra att Jesus Kristus (som omtalas i Koranen 93 gånger som "Isa") är mer än en profet och en helare; han är också världens Frälsare!

Det är mycket lätt att bli vän med människorna i Marocko, speciellt unga, fastän några av deras motiv att ha kontakt med oss måste ifrågasättas. Uttalat intresse i budskapet vi erbjuder kan vara av tvivelaktigt motiv allt ifrån att hjälpa dem att lämna sitt land till att förbättra deras materiella status. Utläningar kan lätt bli lurade och därför är det bra att ha några inhemska troende till hands, som bättre än vi är i stånd att uppfatta integriteten

och allvaret hos dem som gör förfrågningar.

Jag har för vana att avstå från att göra "statistik" av antalet på dem som kommer till bekännelse av Herren, då endast tid och prövning kommer att bevisa den genuina omvändelsen, det nya livets realitet genom bättring. Jag är säker på att endast ett verkligt Andens arbete i en persons liv kommer att bringa fram frukt och det kommer att visa sig förr eller senare som bestående resultat. Det är alltigenom mycket inressant och utmanade att arbeta bland muslimska araber och bland dessa skaror som åkallat Kristus, har några helt visst kommit till korset och fått sina namn skrivna Livets Bok. Äran tillhör Herren!

Bakom stängda dörrar

I Marocko hölls våra samlingar tillsammans som troende bakom stängda dörrar och fönster eller långt ut i isolerade, hyrda ställen på landsbygden. Man måste leva i denna misstänksamma och hotfulla omgivning för att

inse svårigheterna det innebär att se framstegen och framgången av Herrens verk. Likväl, trots hinder och problem, går Hans arbete framåt på olika sätt att konfrontera araber och berber med de Goda Nyheterna - genom radio och andra media; exempelvis internet, och både yngre och äldre, män och kvinnor kommer i kontakt med det kristna budskapet de vill höra. Med Guds löften, (ex. Matt. 8:11) och dess uppfyllelse (Rom 9: 25-26), är arbetet i sann bönegemenskap inte förgäves i Herrens stora arbete mitt i glädje och sorg. Din medverkan är nödvändig och vi är tacksamma för den. Offrare, liksom verksamma på fältet är viktiga länkar att fortsätta med arbetet på olika fronter i kraften av Hans nåd.

Många människor på landsbygden, även några troende är ganska fattiga och en kristen utomstående från väst finner sig alltid under "press" att möta de mest akuta behoven. Man kan inte hjälpa alla och dock är det en tillfredställande lättnad att förse vad man kan ur Guds överflödande omsorg och uttrycka Hans omtanke och kärlek i äkta kristen gemenskap i Guds hushåll. (Gal 6:10)

Många troende är också ensamma i sina egna familjer. Ibland är det endast en i familjen som bekänner sig till Herren Jesus, vilket gör det svårt för dem att finna avskildhet i det till trängsel fyllda hemmet för att läsa Ordet och bedja.

Små och sjabbiga hus är inte bekväma, bristen på fria ytor och också elektriskt ljus utgör inte den bästa miljön för personliga andliga övningar.

Unga män är friare att gå ut (och besöka möten) men det är fortfarande problematiskt för en del flickor. Ändå består den kristna kyrkan i Marocko av båda könen och många är fortfarande ogifta vid en ålder då många om de bott i väst skulle ha varit gifta. Det förundrar mig alltid att se att trots många brister de troende måste utstå i svårigheter och prövande omständigheter, visar de en sådan förnöjsamhet som sällan återfinns i vårt mera välutvecklade och framgångsrika väst. (se 1 Tim. 6:6 och Fil. 4:11)

Det är inga problem att i våra dagar få tag i en bibel på franska eller arabiska i landet. På de stora affärsgatorna skulle vem som helst få tag i ett exemplar. Men fri distribution av kristen litteratur, precis som proselytism, är strängt förbjuden bland muslimer och det är en ständig övervakning av hemliga polisen och informatörer, vilket skapar en spänd situation och binder några troende i fruktan. I själva verket kontrolleras all religiös aktivitet av myndigheterna, såsom islamsk fundamentalism och radikalism efter terrorattacken i Casablanca för några år sedan.

Några marockaner som blivit troende i väst (såsom Onesiforus, 2 Tim 1:16-18) besöker emellanåt sitt fos-

terland för att på bästa sätt hjälpa sitt eget folk andligt och materiellt. De är källor till vederkvickelse, och är ytterst uppmuntrande och stimulerande för de lokala troende. Under vissa tider slits de mellan hopp och tvivel i komplicerade omständigheter när de vill följa Herren Jesus.

Med ett dubbelt medbor-

Fez, religiöst centra i Marocko.

garskap är dessa marockaner mer eller mindre trygga från statsmaktens trakasserier och eventuella besvär, fastän man alltid måste vara försiktig att inte förorsaka svårigheter för dem som lämnas kvar... Utlänningar deporterade från landet på grund av missionsaktiviteter kan inte återvända dit. Eftersom jag är svartlistad i flera muslimska länder vet jag att risken att bli *persona non-grata* alltid är aktuell då

man är engagerad i Herrens verk. Ibland är det svårt att dra gränsen mellan försiktighet och djärvhet, och i ett teamarbets situation är detta ännu mer komplicerat!

Illavarslande signaler

Under vår vistelse i Marocko var hela atmosfären bragd ur ordning av att det nyligen

uppstått ytterligare kaos i Mellanöstern och dess förskräckliga, illavarslande signaler. Sålunda hjälpte det oss inte i vår uppgift eftersom många människor såg västerlänningar som fientliga till arabernas välfärd - stödjande en angripande med arrogant och tyst medgivande till USA!

Det är sorgligt att evangelium likställs med Väst i många muslimers sinne, och de senaste händelserna, speciellt efter

9-11, har gjort det svårare för oss att nalkas och kommunicera i verklig medkänsla och kärlek bortom allt ont som föröfvats av människor i deras upproriskhet mot Gud och Hans krav. Medan en del muslimer kan vara likgiltiga till sin religion eller några till och med negativa till vissa aspekter i islam, är araber starkt sammanbundna i ödes-solidaritet, där några av deras folk är förtrampade även utanför

deras egna gränser, och dessa kan vara mycket känslösamma i sina ilska utbrott...

Inom parentes: Det fortsätter verkligen att bedröva och uppröra mitt hjärta att höra och se vad som har skett i Afghanistan, Irak, och nu Libanon, under namnet av ett "rättfärdigt" krig eller religiös extremism till skada för så många oskyldiga liv, och riskerandet av de kristnas ställning i Mellanöstern. Jag har förståelse för deras förvillelse och ursinne över vanvettigheten och tystnaden av nationer som ger sig ut för att vara "kristna" inför deras tragedi och misär. Vem vågar tala ut för dem som inte kan tala för sig själva (Ords.31: 8-9); hjälpa de förtryckta och kuvade gentemot flagrant missbruk av makt? Enligt min mening, i ljuset av den senaste utvecklingen sedan starten

av kriget mot terrorism, ser förutsättningarna för demokratisering i islamiska länder mer dystert ut än någonsin, då respekten för mänskliga rättigheter och all opposition tystas ner av totalitära regimer, delvis under sken av att strida mot hotande styrkor för att upprätthålla sitt eget despotiska styre. Detta med stillatigande godkännande av några västliga regeringar som om och om igen avslöjar sin dubbelmoral.

Endast de som verkligen är kallade av Herren kommer att hålla fast vid uppgiften även i de instabila och farliga regionerna i världen, med nödvändig realism att konfrontera mörkrets makter för att förr eller senare se fångarna bli fria. Vi kan ofta känna oss helt hjälplösa i vår utmanande uppgift, men inte maktlösa med den Helige An-

des närvaro och hjälp. Det finns inget hopp i sikte för en varaktig fred i Mellanöstern fram till dess att rättvisa och rättfärdighet upprättats för alla. Vi kan endast se fram emot vår välsignade konung Jesu herravälde för att åter upprätta Israel till att bli en välsignelse för nationerna. En lång förbannelse vänds till välsignelse! (Mark.11:12-14, 20-21; Sak. 8:13). Sannerligen, "Jag skall fylla detta hus med härlighet" (Haggai 2:8)!

Och under tiden är alla andra upprepade löften från politiker och diplomater för stabilitet och välstånd i denna turbulenta region av världen endast illusioner. Falska profeter som går omkring med sina pretetiösa anspråk, bidrar endast till förvirring och villfarelse! Endast det Profetiska ordet som ska gå i uppfyllelse ger gryningsljus,

speciellt i dessa kritiska dagar innan dessa händelser går i fullbord.

Genom att påminnas om allt detta, må vår sanna längtan och rop vara: **Maranata!** Och i väntan på Herrens förestående tillkommelse för att bli hämtade inför det följande upprättande av Hans rike, må vi under tiden förbli levande vittnen för alla, som vi har blivit anbefallna att vara, (Ap.1:6-8).

Judar såväl som muslimer behöver höra och acceptera frälsningens evangelium i äkta bättring för att bli försonade med varandra i vad som varit ett långt främlingskap från varandra och framför allt från Gud, all nåds Fader. Kristus Messias och Guds son är det enda svaret! (Ap.4:12).

Med er alla i Kristi triumftåg! (2 Tess.3:1-5) ■

Efter ett antal månaders arbete, var det äntligen dags. Huset som byggts på var äntligen färdigt.

Lite drygt 80 personer var samlade på den lilla gatan utanför det grönmalade huset, som består av tre sovrum, kök, badrum och ett stort vardagsrum. Många av de församlade var grannar. Vi kom även en ganska stor grupp från Las Palmas. **Elias** och **Maria** med sina fem barn, som vi skrivit om i ett tidigare nummer av Midnattsropet, var överlyckliga över sitt nya hem. De tackade först och främst Gud, men även människor som hjälpt till med bygget. **Isaias Rodriguez**, som varit byggmästare, var förstas också med, och tog tillfället att tala om Guds godhet för den församlade skaran.

Det var en oförglömlig högtid, med många vittnesbörd om Guds trofasthet. ■

Invigningsfest i Palave!

Sebastian Vidén berättar från arbetet i Dominikanska Republiken

Maria, modern i huset, tackar Gud och människor för sitt nya hem.

-Har du tro?

Najib ElKhalifi rapporterar från resa i Marocko

har för att vi ska få uppleva hur mycket han vill göra genom oss. Har vi tro? Jag frågar mig hela tiden när jag går omkring och ser olika saker; också vid den här resan jag nyss gjort till Marocko frågade jag mig: Har jag tro? Det går inte på något annat sätt att Gud kan göra något, om man inte har tro. Och tro kommer genom predikan. Tron kommer också genom provningar och svårigheter som Gud låter oss uppleva för att tron ska växa. Gud är mäktig. Han har gett oss möjlighet att be för de sjuka. Vi kan göra olika ting genom Jesu namn. Frågan är om vi har tro, det är detta som hela tiden är frågan. Vill vi verkligen närma oss Gud och uppleva Honom och hur stor och mäktig han är? Vi kan se på havet, som jag gjort nu när jag var i Marocko. Hur mäktigt vattnet är som Gud har skapat genom sitt Ord.

Vilken kraft ordet har! Genom Guds Ord kan så mycket ske. Tror vi på det?

Jag har hälsningar från syskon som nu är i Marocko. Det är inte så enkelt där. Man kan inte komma med västerländsk stil. Det är en helt annan jordmån där. Men Gud är mäktig och kan verka överallt, och det gör han på ett eller annat sätt. I Marocko är det en jordmån som för västerlänningar inte är så enkel att förstå sig på, och hur man kan få något att växa. Gud vill göra det, men man måste verkligen vara ledd av Gud. Är man inte ledd, så kan man bara komma med den religiösa lärdomen vi har. Man vill hjälpa Gud. Det går inte verka på det sättet bland araber. Men Gud verkar och frälsar en och annan. Han frälste mig 1973. Han tar ut en och annan som han arbetar igenom, så att hans ord ska komma fram i den här

speciella jordmånen. Jag är tacksam att få träffa syskon och se vad Gud har gjort.

Det finns ett underbart bibelord som jag läst många gånger, men det kan man gärna läsa en gång till. Det är i Psalm 50:

-Hör, mitt folk, jag vill tala; Israel, låt mig varna dig. Gud, din Gud, är jag.

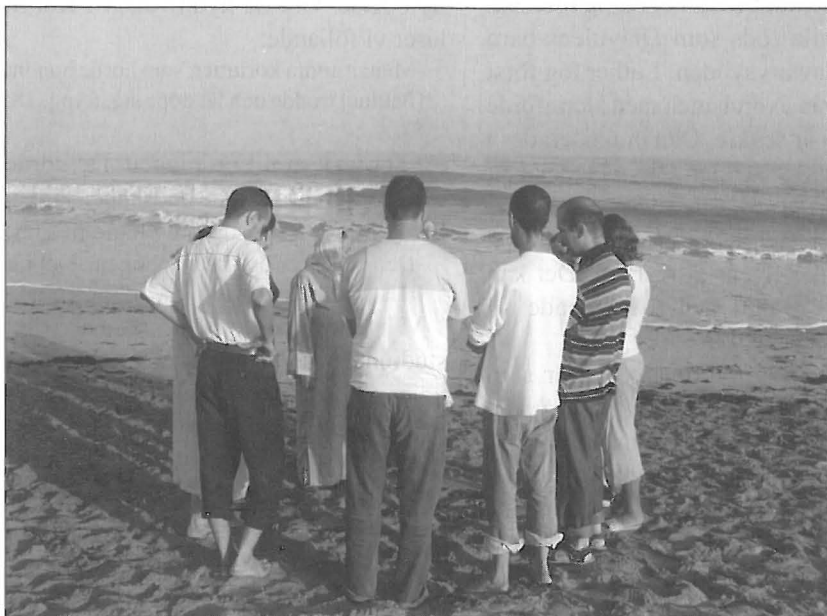
-Icke för dina slakteroffer vill jag gå till rätta med dig; dina brännoffer har jag alltid inför mig.

-Jag vill icke taga tjurar ur ditt hus eller bockar ur dina fällor; ty mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen; jag känner alla fåglar på bergen, och vad som rör sig på marken är mig bekant.

-Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det; ty min är jordens krets med allt vad därpå är. Skulle jag äta tjurars kött, och skulle jag dricka bockars blod?

-Nej, offra lovets offer åt Gud, så skall du få infria dina löften till den Högste. Och åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisas mig.» Ps: 50:7-15.

Ja, det är detta Gud vill. Inte genom gärningar eller genom något annat sätt; att vi ska offra vad vi har, men att vi verkligen har det rätt ställt i hjärtedjupet. Behöver vi Gud? Behöver vi verkligen hans hjälp? Gud verkar så att vi kommer fram till honom och beder till honom och när vi kommer till denna nöd då det bara är Gud som kan göra något. Då får vi uppleva hjälp ifrån honom och får se att Gud lever, när vi verkligen åkallar honom. Amen. ■

Förföljda syskon i Marocko samlade till dop vid havet.

Sker pånyttfödelsen i dopet?

Stig Andreasson

Sakramentalismen i sökarljuset, del 4.

Sket pånyttfödelsen i dopet?
Inom alla sakramentalistiska kyrkosamfund svarar man ett obetingat ja på frågan i rubriken. Man betraktar dopet som ett frälsande sakrament. Men stämmer detta med Nya testamentets undervisning? För att finna det rätta svaret är det flera ting i sammanhanget som måste klarläggas.

Dopet - frälsande sakrament eller lydnadshandling?

Utrymmet tvingar oss att återge den sakramentalistiska dopsynen i mycket koncentrerad form. Det finns fyra stora kyrkosamfund som i stort sett har samma syn på dopets innebörd. Det är den romersk-katolska, den ortodoxa, den anglikanska och den lutherska kyrkan. Naturligtvis skiljer sig dessa kyrkosamfund från varandra i mångt och mycket, men knappast beträffande det väsentliga i själva dopsynen. Alla dessa kyrkor har

liknande definitioner om dopets innebörd som exempelvis följande: *"I dopet renas människan från synden, föds till ett nytt andligt liv och blir en kristen."* Eller kanske man uttrycker det så här: *"Dopet är en handling, där ett jordiskt medel (vattnet) ger en andlig gåva (barnaskap hos Gud)."*

Samtliga dessa kyrkor praktiserar huvudsakligen spädbarnsdop. Samtliga förrättar dopet genom bestänkelse eller begjutning, med undantag av den ortodoxa kyrkan som praktiserar fullständig nedsänkning. Men **Luther** förordade faktiskt också den sistnämnda dopformen. Till den katolska dopakten hör exorcismen (utdrivande av en ond anda). Detta betyder inte att man betraktar barnet som demonbesatt i egentlig mening, men att alla föds som Djävulens barn på grund av arvsyndens. Luther tog först avstånd från exorcismen men återinförde den några år senare. Den praktiserades i den lutherska kyrkan i flera länder helt till 1700-talet. På sistone har både kors-tecknet och en s.k. "befrielsebön" börjat praktiseras i Svenska Kyrkan. Det kan uppfattas som ett tydligt närmande till katolicismen.

Ovannämnda kyrkosamfund är som sagt olika varandra på många områden. Men det som förenar dem är tron på dopet som frälsande sakrament. I den ortodoxa kyrkan har grekiskan haft större inflytande än latinet. Därför talar man där hellre om "mysterierna" än om sakramenten. Frälsningsmedlen (mys-

terierna) förvaltas av kyrkan, säger de ortodoxa. Sakramentalismen är och förblir en sorts mysteriereligion oberoende av vilket kyrkosamfund som förkunnar och praktiserar den.

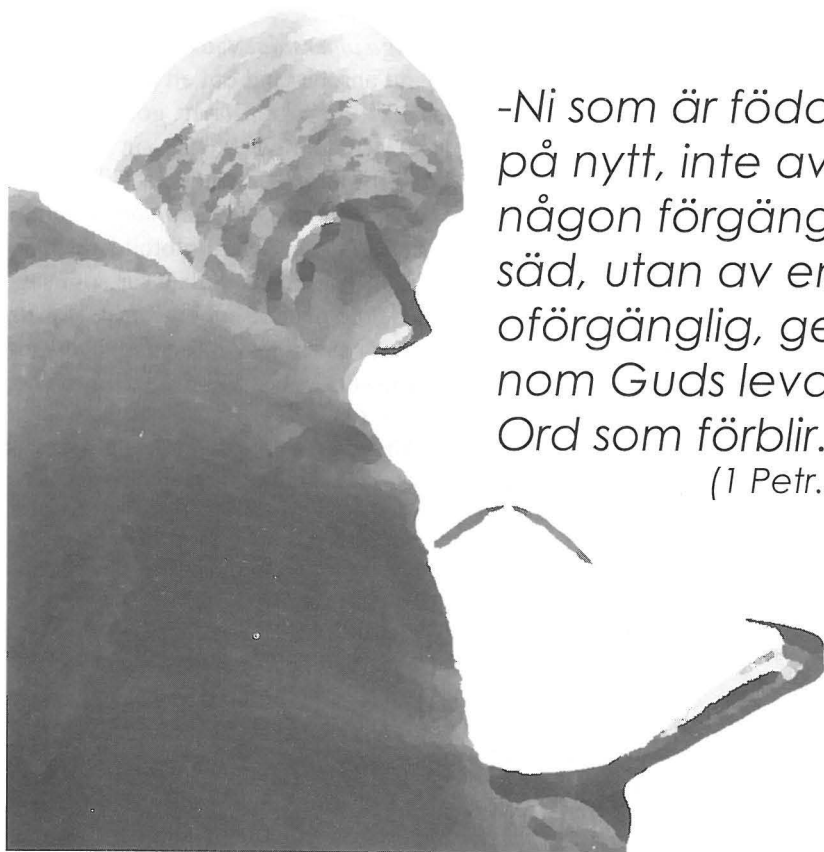
Vänder vi oss nu till Nya testamentet, så finner vi inte ett spår av en sådan sakramentsreligion. Ingen text antyder att vi skulle kunna åstadkomma ett frälsande skeende bara genom att döpa en människa. Dopet kommer istället alltid som en följd av ett andligt skeende. Guds Ord och Guds Ande har verkat på människors hjärtan så att de omvänt sig och kommit till tro på Kristus och evangelium. Därefter blir de döpta. Dopet i egenskap av en yttre handling kan alltså aldrig i sig självt vara ett medel till omvändelse och nyfödelse. Om de nyomvända i Korint läser vi följande:

-Många andra korintier, som hörde honom (Paulus) trodde och lät döpa sig. (Apg. 18:8)

Lägg märke till ordningen. De hörde evangelium. De trodde budskapet. Sedan lät de döpa sig. Jesus själv hade ju sagt:

-Den som tror och blir döpt han skall bli frälst. (Markus 16:16)

Vi har tidigare gjort ett ganska utförligt studium av dopet i urkristen tid. Just nu nöjer vi oss därför med följande enkla konklusion: Ingen kan läsa Nya testamentet med ett öppet sinne utan att se att tro och omvändelse är villkor för dopet och föregår detsamma. Dopet hör till de första stegen på trons och lydnadens väg. Vi kan därför inte tänka oss ett dop

-Ni som är födda
på nytt, inte av
någon förgänglig
säd, utan av en
oförgänglig, ge-
nom Guds levande
Ord som förblir.”
(1 Petr. 1:23)

som sker 15 eller 20 år *före* omvändelsen, men inte heller ett obestämt antal år *efteråt*. Och nu kommer vi fram till den brännande och avgörande frågan.

Hur sker den nya födelsen?

Det bibliska uttrycket ”födas på nytt” kan också översättas ”födas ovanifrån”. Det pånyttfödande livet kommer alltså från ovan, från Gud själv. Vi skulle kunna säga att den nya födelsen egentligen är Guds svar på en människas tro och omvändelse. ”Omvänd er och tro evangelium!” lyder uppmaningen. Det är något vi kan göra. Nya födelsen är ett under som bara Gud kan utföra.

Det var till en mycket religiös människa, nämligen rådsherren Nikodemus, som Jesus sade:

-Om en människa inte blir född av vatten och ande, så kan hon inte komma in i Guds rike.

-Ni måste födas på nytt! (Joh. 3:5,7)

De som betraktar dopet som en fräl-sande sakral handling menar naturligtvis att vattnet som Jesus talar om vid det tillfälle måste vara dopet! Men då bortser man från att Jesus använder ett bildligt talesätt. Han säger nämligen också:

-Vinden blåser vart den vill och du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far; så är det med var och en som är född av Anden.” (Joh. 3:8)

Grundtexten har samma ord för ”vind” som för ”ande.” Jesus säger alltså att människan måste födas av *vatten* och *vind*. Vad kan då detta betyda?

Att den helige Ande kan liknas vid en himmelsk vind som blåser liv i trons flämtande låga kan vi mycket väl förstå. Men vad syftar vattnet på? I olika bibelsammanhang kan vatten utan tvekan symbolisera olika ting. Det kan helt enkelt vara en bild på andligt liv eller på Guds renande och livgivande kraft. Jesus talar om strömmar av levande vatten då han utlovar den helige Andes överflödande liv. Men vattnet kan också syfta på Guds Ord. Till sina första lärjungar sade Jesus:

-Ni är redan nu rena i kraft av det Ord jag har talat till er.” (Joh. 15:3)

Låt oss också se på några andra bibelord som omtalar de medel genom vilka nya födelsen sker. Petrus skriver:

-Ni som är födda på nytt, inte av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig, genom Guds levande Ord som förblir.” (1 Petr. 1:23)

Aposteln Jakob säger detsamma:

-Efter sitt eget beslut födde han oss till liv genom sanningens ord. (Jak 1:18)

Och Paulus går så långt att han säger till dem som han hade vunnit för Kristus:

-Det var jag, som i Kristus Jesus, genom evangelium födde er till liv.” (1 Kor. 4:15)

Då vi slår fast att det är Guds Ord och Guds Ande som verkar pånyttfödelsen står vi på fast biblisk grund.

Det är ju Guds Ord som uppenbarar vem Jesus är och vad Han har gjort för vår frälsning. När Anden gör Ordet levande föds den frälsande tron. Det finns

ett par andra bibelställen där den nya födelsen betecknas som ett reningsbad med både Ordet och Anden som age-rande faktorer. Det första är Ef. 5:26. Den mest korrekta översättningen av detta skriftord lyder:

-Han (Jesus) har utgivit sig själv för henne (församlingen) för att helga och rena henne genom vattenbadet i Ordet.

Ja, Guds Ord har renande kraft. En gammal man klagade över att han efter sin dagliga bibelläsning inte kunde komma ihåg vad han hade läst mer än en kort liten stund. ”Jag är som en sprucken vas som vattnet bara rinner igenom”, sade han. En god vän svarade honom: ”Fortsätt du att läsa Guds Ord. Den spruckna vassen blir rengjord varje gång vattnet strömmar igenom den.”

Det andra bibelstället är Titus brev 3:5 som säger att Gud

-frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig Ande.”

Andra översättningar talar om ”nyfödelsens renande bad” eller ”den rening som pånyttföder och förnyar.” Detta underbara bibelord framställer helt enkelt nyfödelsen som ett reningsbad, vilket det också är i andlig mening. Genom Andens kraft blir den som tror på Jesus en ny människa. Inget av de två uttrycken ”vattenbadet i Ordet” eller ”nyfödelsens bad” kan tänkas syfta på dopet i vatten. Hade detta varit aposteln avsikt hade han säkert använt ordet ”dop” istället för ett annat ord som betyder rening eller tvagning. Det ord som renar då det blir levandegjort av Anden är ordet om korset. Allt går tillbaka till försoningens grundval, ty om den slutfrälsta skaran står det att ”*de har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.*” (Upp. 7:14) Något annat reningsmedel från synd finnes inte.

Att dopet i egenskap av yttre handling inte förmedlar liv har vi två tydliga exempel på i Guds Ord. Det första gäller trollkarlen och magikern Simon i Samarien. Han blev skenbart omvänd och lät döpa sig. Men någon hjärteförändring hade inte skett med honom. Han sökte alltjämt bara efter mer makt och popularitet. Därför ville han också få makt att nedkalla den helige Andes kraft över människor. Han var till och med villig att ge pengar för att få den makten. Då tog Petrus till orda:

-Må dina penningar med dig själv gå i fördärvet, eftersom du menar att Guds gåva kan köpas för penningar. Du har ingen del eller lott i det som det här är fråga om, ty ditt hjärta är inte rättsinnigt inför Gud.

-Jag ser att du är förgiftad av ondska och fången i orättfärdighetens bojor. (Apg. 8: 20,21,23)

Simon var döpt med ett dop som till synes var fullt korrekt vad gäller den yttre handlingen. Ändå blev det utan verkan, därför att förutsättningen här för saknades. Utan sann omvändelse är dopet bara en tom ceremoni.

Det andra exemplet går i motsatt riktning men bevisar samma sak - nämligen att det inte är dopet som förmedlar andligt liv. I officeren Kornelius hus samlades en skara sökande hedningar, som mer eller mindre hade övergått till tron på Israels Gud, men som aldrig hade hört evangelium om Jesus. Petrus blev inbjuden att förklara Guds Ord för dem och:

-medan han ännu talade föll den helige Ande på alla dem som hörde hans ord. De hörde dem nämligen tala tungomål och storligen prisa Gud." (Apg. 10:44, 46)

Dessa sökande människor tog emot budskapet och böjde sig för sanningen. Då trädde Andens nya liv genast i funktion. De blev födda på nytt och döpta i helig Ande på en och samma gång. Ingen av dem var ännu döpt i vatten. Men det blev de ganska fort. Efter detta saliga möte utbrast Petrus:

-”Kan någon neka dessa människor att döpas i vatten, när de har fått den helige Ande likasom vi?”. Så befälde han, att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. (Apg. 10: 47-48)

”De döptes inte för att de skulle få del i det nya livet. Ty de var ju redan så levande att Petrus och hans vänner stod fulla av förundran”, skrev Frank Mangs för många år sedan. Nej, i urkristen tid var dopet inte ett frälsande sakrament men ett vittnesbörd om tron på Jesus och den frälsning man redan mottagit.

Men visar inte en del bibelord att frälsning och dop hör samman ?

Vi kan ibland ha svårigheter med att rätt tolka vissa av Bibelns doptexter, därför att vi ofta i vår tid har ett längre tidsavstånd mellan omvändelsen och dopet än vad som var vanligt i urkristen tid. I en del församlingar går nyomvända ”på prov” en längre tid för att man skall kunna utröna om de verkligen *är* omvända. Vi skall givetvis ta omvändelsekravet på allvar och akta oss för det religiösa lättsinnet. Men enligt Guds Ord är dopet inte en station ett långt stycke in på den nya och levande vägen. Nej, dopet hör med till själva starten. Har vi detta klart för oss förstår vi varför Ananias kunde

säga till Saulus:

-Varför dröjer du? Låt genast döpa dig och avtvå dina synder, under det att du anropar (åkallar) hans namn. (Apg. 22:1)

Saulus hade redan bedit och åkallat Herrens namn i ensamheten under tre dagar. Men nu fick han order att för första gången åkalla namnet Jesus öppet och inför vittnen och därmed bekänna sin nya tro. Detta skedde i dopstunden. Därför kunde Ananias säga att Saulus då fick avtvå sina synder. Låter vi dopet ha den plats som det hade i urkristen tid, kan det mycket väl tänkas att det nya livet många gånger bröt igenom hos den nyomvända just då han steg ned i dopvattnet. Dopet var ju hans första öppna bekännelse av tron på Jesus. Och genom munnens bekännelse blir man frälst, säger Guds Ord.

Ett bibelställe som vid första påseende verkar lite gåtfullt och som ofta citeras av dem som förkunnar frälsning i själva dopshandlingen är 1 Petr. 3:20-21. Där talar aposteln om arken och syndafloden och säger:

-En ark byggdes, i vilken några få - allenast åtta personer - blev frälsta genom vatten. Efter denna förebild blir ock Ni frälsta genom vatten - nämligen genom ett dop, som icke betyder att man avtvår kroppslig orenhet, utan betyder att man anropar Gud om ett gott samvete - i kraft av Jesu Kristi uppståndelse. (1 Petr. 3:20-21)

Står det inte helt klart här att dopet frälsar?

Låt oss tänka efter! Lägg först märke till de något gåtfulla uttrycken i denna bibeltext. Var det verkligen syndaflodens vatten som frälste arkens invånare? Berodde inte deras räddning snarare på att de befann sig i arken! En känd teolog menar att man bör översätta så här: ”De blev frälsta *tvärs igenom vattnet*”. De blev med andra ord räddade *trots att* vattnet övertäckte jorden och *därför att* de tagit sin tillflykt till arken.

Detta betyder också att arkens invånare hade accepterat syndafloden som Guds rättvisa dom över en syndig mänsklighet. De hade tagit Guds varningsord på allvar och tagit vara på den enda räddningsmöjligheten.

Vi bör också notera att den grekiska texten inte använder ordet ”typos” (förebild) utan istället ordet ”antitypos” (motbild) i detta tillfälle. Det innebär att Gamla testamentets berättelse om syndafloden och arken symboliserar något som är ofantligt mycket större och viktigare i det nya förbundet. Vi skulle kunna säga att den här bibeltexten talar om *dopets*

andliga innersida. Vad består då den av? Jo, att anropa Gud om ett gott samvete, läste vi. Vem kan ha ett gott samvete? Bara den som har bekänt sin synd och fått förlåtelse. Den norska Bibeln använder uttrycket *”en god samvittighets pakt med Gud.”* Men ”motbilden” säger mer. Syndafloedens vatten var som sagt Guds dom över en syndig värld. Dopets vatten är avsett att vara en dom över vårt syndiga och egoistiska liv. Just så står det i Rom. 6:3-4:

-Alla vi som har blivit döpta till Kristus Jesus vi har blivit döpta till hans död. Och vi har genom detta dop till döden blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skall vandra i ett nytt väsende, i liv.

Då vi stiger ned i dopvattnet bekänner vi först och främst att vi tror på Jesu döds frälsande betydelse. Vi tror att Han dog för oss. Men vi bekänner också att vi böjer oss för Guds rättvisa dom över synden. Vi vill därför dö bort från synden och vi vill begrava vårt gamla liv i dopet och uppstå till ett nytt liv. Vi vet att vi inte klarar av att leva det livet i egen kraft men bara genom att vår uppståndne Frälsare lever i oss. Dopet blir då en sammanvigning med Kristus och porten in till ett nytt liv.

Då Nikodemus fick veta att han måste bli född på nytt för att komma in i Guds rike, utbrast han spontant: ”Hur kan detta ske?” Jesus svarade med att tala om det kors på vilket han själv en dag skulle bli upphängd för att sona all världens synd.

Du kanske tycker att uttrycket ”födas på nytt” låter så stort och fantastiskt. Du kan inte förstå hur något sådant skulle kunna ske i ditt liv. Men det kan ske med vem som helst som erkänner sin synd och sätter sitt hopp till Jesus. Ty Han har redan för längesen öppnat frälsningens port för dig genom sin försoningsdöd. Och önskar du sedan bli döpt till Kristus så möter Herren dig inte med en lång rad extra krav och villkor. Han begär ingenting annat av dig än att du tror på värdet av Hans död för dig samt att du önskar begrava ditt gamla liv för att sedan börja ett nytt liv i Hans gemenskap. Dopets vatten kan i sig självt aldrig vara något annat än en symbol för hjärtats fulla överlåtelse till Gud. Men då dopakten förenas med denna hjärtats hängivelse till Kristus blir den en yttre manifestation av en inre verklighet - frälsning och nytt liv. ■

Jesus är LIVET!

Vittnesbörd av Michael Albuquerque från Dominikanska Rep.

Kristus kom till världen, för att förlösa den förlorade människan. Gud skapade människan till sin avbild och likhet för sitt namns förhärlikande, för att ha gemenskap med henne och för att förmedla sann glädje till att i förtrolighet leva tillsammans. Han skapade mannen men sa också att det inte är bra för mannen att vara ensam. Gud ville att mannen skulle glädja sig i gemenskap och att han skulle råda över jorden och ha framgång.

Se, hur högt Gud älskar människan. Allt du ser; himlen, jorden, stjärnorna osv. skapades för människans skull. Men Adam och Eva fick genom olydnad skilja sig från Gud. Gud hade sagt att de inte skulle äta av frukten från kunskapens träd för att pröva deras lydnad, men man gjorde precis det Gud förbjudit, medvetna om att konsekvensen därav handlar om att dö. De åt, men det verkade som att de fortsatte att leva. Men det Gud kallar död är inte vad vi många gånger kallar för döden. Här handlar det om att människan blev skild från Gud.

Då dagen svalkades kom Gud som vanligt till lustgården men fick nu fråga efter Adam. Han kände inte längre hans närhet. Så är det med oss att Gud känner inte vår närhet för vi har avlägsnat oss från honom. Vi är visserligen födda till liv genom födelse, men kom ihåg att även om du har ditt fysiska liv så är du andligen död. Du kan ha hört om Gud och fått kunskap om att det finns en Gud, men det betyder inte att du har gemenskap med honom.

Precis på samma sätt som Gud frågade Adam: - Var är du? så frågar han dig idag:

- Var är du? Du är skild från mig! Här bör vi svara ärligt, men många försöker istället finna svar genom att gömma sig från Gud med hjälp av religionerna.

Vad vi vill göra är att tala med dig om Jesus Kristus som ett liv. Han definierade aldrig sig själv som en religion utan som livet. Religionen är en mänsklig trevan att bli adopterad utan att behöva lyssna till frälsningsbudskapet.

Vi lever i en värld där människan vill vara sin egen gud och göra allt efter eget tycke och utifrån det skapas religioner och filosofier. Men mitt i allt detta så vänder Gud sig inte från människan utan tar istället initiativet att söka upp henne och gör det genom att sända sin son Jesus Kristus till världen.

Bibeln säger att vi alla har avfallit som förlorade får. Var och en har gått sin egen väg. Jesus sa att han är vägen, men människan valde sina egna vägar. Gud tvingar aldrig någon. Däremot erbjuder du att acceptera Jesus Kristus. Det är ett budskap om försoning. Det är oerhört vad Bibeln säger, att det finns möjlighet att försona sig med Gud. Gud älskar världen så mycket att han ödmjukt sig till att vädja till henne: Försona dig! Vänd om! Jag fördömer dig inte men du måste erkänna din synd. Vänd om från din synd!

Den största gåvan världen någonsin har fått är Jesus Kristus. Han som är jordens skapare; stjärnorna, månen, ja allt har sin begynnelse i honom. När har man hört att en skapelse vänder sig emot sin skapare? I den grekiska mytologin gjorde gudarna

slut på sin skapelse och förvrängde historien. Men Gud, din skapare, erbjöd sig att dö för dig. Han skulle kunna ha gjort ett annat val, nämligen att utplåna jorden och alla människor, men istället beslutar han att gå ned på jorden och dö för mänskligheten. Han blev slagen, förnedrad och många ansåg Jesus vara tokig. Han blev såsom en för vilken man skyler sitt ansikte.

På samma sätt är det idag många som gömmer sig för Jesus och föredrar att fortgå med sin egen synd. Man finner njutning i synden. Låt mig säga dig en sak. Jag har redan från det jag var ung experimenterat mycket med synden i mitt liv och provat på mycket elände. Men jag fick lära känna Jesus Kristus och han förvandlade mig. Det handlar inte om någon tillfällig förvandling utan något som varar hela livet.

Vänd om från dina synder och överlämna ditt hjärta till Jesus. Kom ihåg att Jesus dog och att det är hans blod som renar från all synd. Jesu blod är evigt, rent, mäktigt och gudomligt inför Gud. Han älskar dig så mycket att han dog för dig.

Varje dag går vi igenom prövningar och behöver göra upp med Gud och människor, men Hans blod gör oss till övervinnare. Genom blodet kan jag förtroligt närma mig nådens tron och säga Fader till Gud. Gud vill vara din Fader. Vi är hans barn genom skapelse, inte genom adoption. Vi är Guds skapelse och han vill att vi ska bli än mer; han gör oss lika Jesus Kristus. Vi blir födda på nytt och Kristus blir vår broder. Gud själv tar sin boning i dig. ■

Ett välbehagligt offer inför Gud!

Studium över kopparaltaret i tabernaklet

Tage
Johansson

Det hebreiska ordet för altare betyder slaktbord eller slaktbänk. Altaret hade alltid en central plats i patriarkernas liv, så också i tabernaklet och i templet. Guds syfte med altaret var att människan skulle kunna anförtro sig åt honom genom att ge sitt offer enligt vad som beskrivs i första kapitlet, 3:e Mosebok. Det handlar om att gå honom till mötes, för att hans frälsningsplan skall bli tillgänglig för oss.

Gud har ett tvåsidigt syfte med vårt offer. För det första att när offret var framburet åt prästen, begynte en renings- och avskiljningsprocess att äga rum. Men låt oss följa händelseförloppet från början.

Först handlar det om ett frivilligt offer. "Om någon vill..." Den frågan ställer Gud till den som har passerat ingången till tabernaklet. Hela Guds frälsningsplan är ju rikt illustrerad i tabernaklet. Det fanns bara en möjlig-

het att komma in, det fanns bara en port eller dörr.

Jesus sa: "Jag är dörren." Det första föremålet man mötte efter att ha passerat genom dörren var kopparaltaret på förgården. Där frambars de olika offren. Det fanns offer som bland annat pekade fram på Kristi synd- och skuldoffer, som var villkorsbestämda offer av Gud. Men förutom att Kristus var dessa olika offer, så talar Guds Ord om offer som kan frambäras av oss själva. Paulus uppmanar i Rom. 12:1 att vi skall frambära våra kroppar åt Gud som ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer, så att vi kan utföra en andlig tempeltjänst.

Det heter i tredje Mosebok. "Om någon vill..." Se på det offer som beskrivs i 3 Mos. 1:14, när man offrade en fågel. Här kan vi tydligt förstå hur Gud går tillväga när han gör någon till en gudsmänniska, som Paulus uttrycker det i 1 Tim. 6:11 och 2 Tim. 3:17.

När nu ett brännoffer av fågel skulle bäras fram till prästen skulle den genomgå en nödvändig behandling, för att den skulle bli ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för Herren.

Det första steget sker från den som skall frambära sitt offer. Ett initiativ genom en fri vilja. Offret skulle vara utan lyte; "ett felfritt djur", eller, som det heter i Rom. 12, frambära ett levande, heligt offer. Det handlar inte om att uppnå en viss grad av helgelse, om hur mycket Kristus är synliggjord i våra liv. Det handlar om att mitt offer inte skall

vara involverat i det som tillhör denna världen. Inte en klöv skulle lämnas kvar när Israels folk drog ut från Egypten. Det gäller att låta sig frälsas från ett ont och perverst släkte.

Det är ett stort och viktigt beslut som människan tar, när ett felfritt offer bäres fram, ett offer som behagar Gud. Jesus var ej nöjd med den fromme, rike ynglingens offer. Inte heller behagade honom den som först ville gå bort och begrava sin fader, eller den som hade satt sin hand till plogen och sedan såg sig tillbaka. De var ej skickade för Guds rike. Men Jesus hade stor glädje och nytta av dem som likt Levi stod upp, lämnade allt och följde honom.

Vi är nu framme vid då offret skall överlämnas till prästen. Här ligger möjligheten fortfarande i givarens hand att fullfölja sin handling. Det kan liksom för Abraham vara en tung väg att gå med offret till Moria berg. Många har i en förtärad väckelseatmosfär hängivet sjungit "Jag ger dig allt, jag ger dig allt Och går den väg, som du befallt...", men då handlingen skulle förverkligas, har modet svikit.

När nu offret väl var överlämnat, började prästens hantering. Det är ingen hemlighet att när Gud får fria händer att arbeta med oss, kan han göra en gudsmänniska av den som ingenting är.

Prästen vrider huvudet av fågeln som skall förbrännas på altaret. Det första Gud måste ta itu med är människans tankar. Jesus sa till Petrus: "Dina tankar

Apropå den kyrkliga välsignelsehandlingen.
En historisk jämförelse:

1800-talsbaptisternas kamp med frågan om en kyrklig vigsel

Text: Hans Lindelöw

är icke Guds tankar." Vad mer är, han lägger det på altaret, där Guds eld finns, som bränner bort det som rör sig på den mänskliga nivån och höjer oss till Guds nivå, där Kristus är vårt huvud. Vidare skulle blodet utkramas på altarets vägg. I blodet är livet. Att mista är att finna livet. Den som mister sitt liv, han skall finna det. Matt. 10: 39.

"...och dricker mitt blod..." Det handlar om livsöverföring.

Prästen tar också ut orenligheten i krävan och kastar den på askhögen. Krävan är en förvaringsplats. Människans självishet och egoism och allt vad det kan åstadkomma, måste skiljas ifrån oss, om offret skall bli välbehagligt för Gud.

Till sist fläker prästen upp fågeln vid vingarna, dock utan att frånskilja dessa. Vingarnas behandling var en väsentlig åtgärd som utfördes på offret. Vingarna står för de möjligheter som fågeln förfogade över att röra sig fritt efter sina instinkter och önskningsar.

Jag vill åter igen betona till sist att den behandling offret genomgick hade två syften. Dels att *frånskilja* det som var orent och *förädla* det som lades på altaret.

Vi är kallade att överlämna oss åt prästen. Att själva lägga oss på altaret, fungerar inte. Vi kommer snart att vara nere, lika fort som vi kom upp. Gå till honom som allt förmår! ■

Lydia Svärd har i boken "Väckelse- rörelsernas folk i Andra Kammaren 1867 - 1911", skrivit om baptisternas svårigheter på den tiden:

-Baptisternas barn, som växte upp utan att ha blivit döpta och utan att ha gått till nattvard i svenska kyrkan, saknade helt enkelt varje möjlighet att ingå lagligt äktenskap. Prästerna vägrade emellertid också baptisterna själva lysning, även dem som blivit döpta och konfirmerade inom kyrkan. De ansågs ha avfallit från den rena evangeliska läran. Om de då istället vigdes av sina egna predikanter och därefter flyttade samman såsom äkta makar, kom de i konflikt med lagen.

I Maj 1864 dömdes inte mindre än 17 sådana hjonlag av Orsa häradsrätt för att de utan att ha ingått lagligt erkänt äktenskap levde tillsammans. Enligt av baptistsamfundet förd statistik på äktenskap med frikyrklig vigsel utan laga giltighet uppgick antalet 1870 - 1880 till den ganska höga siffran 343. Detta måste i sin tur ha betytt, att hundratals barn föddes i gudfruktiga hem utan att av lagen erkännas såsom inom äktenskapet födda. Visserligen hade K. M:t redan 1861 ogillat av domkapitel godkänd vägran av lysning för dem, som inte utträtt ur statskyrkan. Men även sedan fortsatte åtskilliga präster att vägra lysning. Dock fick baptisterna rätt, om de klagade. De föredrog emellertid sin olagliga frikyrkliga vigsel framför allt detta bråk med prästerna, domkapitlen, etc.

En ändring var behövlig, men de lagstiftande myndigheterna tog saken med jämnmod. Baptisterna försökte på olika sätt fästa regeringens uppmärksamhet på missförhållandena. Reformvänliga riksdagsmän uppmanades t.ex. att väcka motioner i äktenskapsfrågan. Drake skrev koncept till motioner emellanåt.

1867 inlämnade L.J. Hierta en motion i vilken han efter utförlig motivering föreslog rätt också för kyrkans medlemmar att ingå civilt äktenskap. Hierta sade öppet, att han uppmanats av ett religiöst samfund att inlämna motionen, och det är tydligt, att han i motiveringen skildrar baptisternas förhållanden."

En annan av de riksdagsmän som talade för en reform var Emil Key. "Han omtalade, att det vid början av 1877 fanns 11645 baptister, att de hade 2520 odöpta barn, att de äktenskap som ingicks genom "offentligt avtal" men icke erkändes av lagen ökade starkt..."

(Källor: Förutom nämnda verk av Lydia Svärd, N.J. Nordström "Svenska Baptistsamfundet i ord och bild")

Så demonstrerade baptisterna då genom sitt handlande en profetisk rörelseriktning, som är i överensstämmelse med ordet i Upp. 18:4ff: "*Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fän eder del av hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar.*"

Tid att lämna trossamfundet svenska kyrkan? ■

BMC Förlag på Bok- & Biblioteksmässan i Göteborg!

21-24 sept • Monter D 04:01 • Tema: Yttrandefrihet

BIBEL- & LÄRJUNGASKOLA 7 OKT - 4 NOV

Välkommen till en månad med Bibelcentrerad undervisning, evangelisation och väckelsemöten.

Församlingens lärare: Tage Johansson, Robin Widén & Hans Lindelöw.

Tillresande: Jan Egil Hafsahl, Kjell Roos, Henry & Margit Daniels, Paulus Eliasson m.fl.

Inga fasta avgifter. Finansiering genom frivilliga offer, enl 2 Kor 8 och Apg 4:32-37.

Ring, skriv eller e-posta för info och anmälan.

Sommarkonferensen 2006 på CD

❑ **060715**, 19.00 *Inledningsmöte*. Najib Elkhalfi, Robin Widén, m. fl. Tage Johansson leder.

❑ **060716**, 11.00 *Kristus är klippan*. Hans Lindelöw

❑ 15.00 *Vittnesbörd* av tillresande syskon, appeller av Robin Widén o Tage Johansson

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Igor Serov. Emanuel Johansson leder

❑ **060717**, 11.00 *Avgudarnas historia I*. Hans Lindelöw

❑ 15.00 *Mönsterbilden*. Tage Johansson

19.00 Tekniskt fel i insp. Kan ej kopieras!

❑ **060718**, 11.00 *Avgudarnas historia II*. Hans Lindelöw

❑ 15.00 *Lydnaden I*. Tage Nilsson

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Gunnar Nilsson. Hans Lindelöw leder.

❑ **060719**, 11.00 *Förförelse genom nyandliga läror I*. Stig Andreasson

❑ 15.00 *Lydnaden II*. Tage Nilsson

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Hans Lindelöw. Tage Johansson leder

❑ **060720**, 11.00 *Förförelse genom nyandliga läror II*. Stig Andreasson

❑ 15.00 *Uppryckelsen*. Tage Nilsson

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Stig Andreasson. Roger Lindroos leder

❑ **060721**, 11.00 *Avgudarnas historia III*. Hans Lindelöw

❑ 15.00 *Missionsrapporter från Öst och Väst*. Ulla Näsholm, Emanuel Johansson, Roger Lindroos, Hans Lindelöw.

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Michael Hafsahl. Emanuel Johansson leder

❑ **060722**, 11.00 *Statsmakt och familjerätt*. Jan Egil Hafsahl

❑ 15.00 *Skolan, utbildningspolitiken, Pilgrimsskolan*. Jan Egil Hafsahl m fl

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Jan Egil Hafsahl. Robin Widén leder

❑ **060723**, 11.00 *Efterföljelse*. Predikan av Jan Egil Hafsahl

❑ 15.00 *Pilgrimsfolket i Norge vittnar*. Michael Hafsahl leder

❑ 19.00 *Väckelsemöte*. Predikan av Stig Andreasson. Robin Widén leder.

Varje möte 30:-/CD

**Maranataförsamlingen
i Stockholms
ordinarie mötestider:**

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 18 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Talare & eventuella ändringar
kan du läsa om på hemsidan el-
ler Dagens Nyheters predikoturer.
Adress: Se Kontaktrutan

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00
Lörd 15.00-16.00

Lyssna via internet:

Stockholm: www.narradio.se
Göteborg: www.gnf.nu

Kommer snart!

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Böcker & musik

*Nedanstående böcker är, om inte an-
nat anges, utgivna på BMC-förlag.
Mer information finns på hemsidan.*

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Romarbrevet (ges ut under sommaren)
- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns
också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar,
700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld
(Finns också på litauiska)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frärlst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger:
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*

**Musikkassetter 30:-/st
Musik-CD 90:-/st**

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

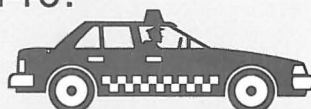
08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Appell av Jan Egil Hafsahl

Ondskans gåta

Hur kan Gud tillåta så mycket lidande?

Ekologiska ödeläggelser, globala svältkatastrofer, ändlösa krig, gisslantagande, terror. Övergrepp, misshandel, missbruk, exploatering.

Listan verkar oändlig... - och stora delar av världens befolkning är i färd med att sjunka ner i total hopplöshet!

"Det finns ingen Gud. Ondskan bevisar att Gud inte existerar," säger ateisten. Det onda existerar, därför gör inte skaparen det.

Om han skulle finnas: "Hur kan en god Gud tillåta så mycket lidande?" säger agnostikern.

Låt oss nu vända på frågan ett ögonblick: Om det onda existerar – och det vet vi – är det då inte logiskt att anta att också det goda existerar? Hur vet vi annars skillnaden?

Om det goda existerar – bör vi inte då också anta att det finns en morallag som mäter gott och ont? Om det är sant, bör det inte då också finnas ett grundläggande upphov, en objektiv bas, dvs något som är sant i alla tider, oberoende av vad jag tror eller menar?

Du som förnekar Guds existens, men accepterar det ondas närvaro: Hur kan en värld, som satts igång av operonliga krafter och utvecklad i en icke-moralisk process, ha utvecklat moraliska värden hos dig och mig? - Något är gott, något är ont.

Ett exempel: Kan vi lemlästa ett litet barn för underhållnings skull? Alla sunt tänkande människor ropar ett entydigt nej! - det är moraliskt förkastligt. Det finns alltså objektiva moraliska värden. De existerar, för Gud existerar.

Ondskan, lidandet och orättfärdigheten är inte främmande storheter i Bibelns undervisning.

Upprinnelsen – och det bakomliggande orsakssammanhanget, säger Bibeln – ligger i det faktum att vi människor har vänt den gode Guden ryggen. Ondskans orsak är inte en frånvarande Gud, men en närvarande synd.

Ondska är mer än en yttre realitet som skapar universellt lidande, det är en inre realitet vi gärna försöker fly ifrån.

-Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud. (2Tim. 3:1-4)

Bibelns Gud är livets upphov och all godhets källa. Gud är inte bara god – men också helig.

Det ondas problem har i verkligheten en källa. Det är motstånd mot Guds helighet, som omfattar hela skapelsen – och som det bara finns ett motgift mot: den underbare Gudens gärning i människosjelen när han utför sitt verk av återupprättelse. Denna förvandling bearbetar hjärtat så att det blir mjukt nog till att bli en del av lösningen och inte en del av problemet. Denna förvandling börjar vid korset.

-Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människor uppenbarades, då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet... (Tit. 3:4-5)

Gud är inte ovetande eller ointresserad av ondskans faktum och med det lidandet – och som historiens Herre kommer han en dag att äntligen sätta punkt för tidsåldrarna.

-Men de himlar och den jord som nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit sparade åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga människorna skola förgås. Men ett vare icke fördolt för eder, mina älskade, detta, att »en dag är för Herren såsom tusen år, och tusen år såsom en dag».

-Herren fördröjer icke uppfyllelsen av sitt löfte, såsom somliga mena att han fördröjer sig. Men han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring.

-Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås, och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp. (2 Petr. 3:7-10)

Slutuppgörelsen närmar sig – men idag finns fortfarande möjlighet till frälsning och en uppgörelse med ondskan i vårt eget liv:

-Gud har icke bestämt oss till att drabbas av vrede, utan till att vinna frälsning genom vår Herre, Jesus Kristus. (1 Tess. 5:9)